

Miller A. A.
780 Oakland ave
4-8

KARDAS

Illustruotās Mēnesinis Juokų bei Satyros Žurnalas Išeina So. Boston, Mass., 25 d. kiekvieno mėn. Leidžia "Laisvės Draugai".

NO. 9

5 SPALIO-OCTOBER, 1917.

VOL. V. METAI V

visuomen, ke
nigracija i Ameriką
i nežym. Atrodo,

vis
189

prau
gija
189
cial
prik
ho i

“Kardo” Apžvalga

Skaitome: “Pasekmingos prakalbos L.S.S. 36 kuopos Bayonne, N. J. Kalbėjo drg. J. Stalioraitis... Aukų surinkta \$4.02, literatūros parduotas už \$2.80, prie kuopos prisirašė vienas naujas narys.” Taip pasekmingos. Bet jei Michelsonas ar Bagočius, kur kalba, ir kuopa sukolektuoja dvidešimts arba iki šešiasdešimts dolerių, literatūros parduodama už kelis desėtkus dolerių ir prie kuopos prisirašo keli tūzinai narių, tokios prakalbos — nepageidaujamos; todėl reik tokios “social-patriotus,” “oportunistus” nors liežuviais iš Sąjungos išvesti.

“Kova” rašydama apie tai, ką Rusijos žmonės turėjo padaryti su kare, drožia: “...jeigu jau negalima padaryt visuotinos taikos, tai bent, kad būtų laikinai padėta ginklai rusų-vokiečių karės teatre.” Laikiniai? Tai mūsų Vidikas mano, kad “rusų-vokiečių karės teatre” visą “teatrą” lošia rusai, ir kada jie nori “nebelošia,” o kada vėl užsimano, pasiilsėję, vėl nueina “lošti,” ir randa vokiečius belaukiančius, kol rusams praeis tas “laikinas” ginklų padėjimas. Navatni tie vokiečiai, jie mušasi tik tada, kada jų priešai to nori. O jei nenori, jei priešas nori pasiilsėti, vokiečiai “niech bog bronį” nė pirštu nė kripšt.

Atgijo vėl Širvydas, ir klausykite, jis kalba apie Lietuvą ir jos ateitį! Štrošnas daiktas, jau Širvydas vėl revoliucionierius, nes mato lietuvius ir save “amžinai nenumirštančius, amžinai revoliucionieriškus.” Tik tiek bėda, kad nė vokiečiai, nė rusai, nė anglai, nieks Lietuvai, antot Širvydo, gero nevelina, ir todėl vienintėlis kelias Lietuvą išgelbėti, tai poterius kalbėti, kad dievas išklaustų šliupo balso ir suteiktų mums Lietuviškai-Latvišką respubliką!

O prote, prote! Kodel tu negrižsti nuo vakacijų?!

Pasklydo gandas, kad tulas Anglijos šnipas rekrutuodamas sau págelbinkus pakvietė ir garsų podporučiką

Balutį. Tas-gi vietoj, kaip tikėtasi, paaiškinti, kad jis šnipystės nepriėmė, dabar išeina viešai savo redaguojamą “Lietuvoj” ir gina šnipus, nes girdi “tokius šnipus užlaiko valstybė” ir “yranenuoseklu žmogų smerkti tik delto, kad jis—yra—šnipu.” Tokie tad vyrai vadovauja mūsų “vidurinę srovę” ir komandavoja TMD.

Reakcija Rusijoje buvo pradėjusi savo galvą kelt. Vadovu ir dvasia jos buvo gen. Kornilvas, tamsus kazokų atamanas. Tamsieji elementai visam pasaulyj nudžiugo, nes matė neapkenčiamą pažangų Kerenskį prašalintą, Rusijos revoliucijos vaisius išdraskytus ir Rusijos liaudį vėl buržuazijos, popų ir kunigų pavergtą. Su kitais ir mūsų Bučio-Kemėsio minykų organas pradėjo panegirikas Kornilovui giedot. Bet, nepaspėjo jų giesmė iš spaudos išeit, kaip Kornilovas jau buvo sunaikintas kaipo liaudies ir šalies išdavikas. Nepataikė jezuitai. O liaudis tuos “Draugo” numerus pasilaikys ir atmins; atmins taip, kaip atmena Laukaičio “Kramolos” malšinimą.

Nereikia manyti, kad stebuklų galdynė jau praėjo, ir jų mes nepergyvename. Nesykį mes stebėjomės iš atsitikimo šv. Povilo (Saul iš Tarsus), bet kuomi menkesnis stebuklas yra atsivertimas garsaus T. M. Dr-stės knygų daktaro Širvydo? Štai skaitau “V. L.” jo žodžius: “Duok, Deve.” Buvęs pasiūčiausis laisvamanis, jau su Dievo reikalus turi. Kas drįs sakyti, kad tai ne stebuklai?

Iškilius riksmui apie šnipus lietuvių tarpe, Chicagos “Lietuva” užrėžė: “yranenuoseklu smerkti tokios žmones.” Visų akis suprantančiai sužvilgo, nes žinoma, kad ten redakcijoje sėdi tam tikros rūšies podparučikas—ir iš pastabos nieks nesistebėjo, nors net ir kuniginiai laikraščiai piktinasi. Dabar “L.” tuos žodžius atšaukia, girdi “redaktorius buvęs ant vakacijų.” Taip, taip, mes žinome! Visada, tai zecerio klaida, tai redaktoriaus vakacijos... Geriausia ir lengviausia išeiga.

Knisaus po vokiečių socialistų laikraščius, kuriuos išleidžia partija ir jieškojau ten kolonijų ir boikotų socialistiškų bendrijų išleidžiamų laikraščių. Neradau niekur nė užsiminta apie “privatiškus laikraščius.” Peržiūrėjau kompletus Amerikos Socialistų Partijos išleidžiamą “American Socialist” ir jieškojau kolonijų ir pasmerkimų “privatiškų” socialistų išleidžiamų “New York Call,” “Milwaukee Leader” ir panašių. Neradau. Tada supratau, jog visi tie socialistai, kurie remia tų partijų organus, yra tik paprasti oportunistai ir social-patriotai, dolerių gaudytojai, šelmiai, darbininkų suvadžiotojai, ir nusiminiau. Nusiminimas mano vienk dingo, kad atminiau, jog esu lietuviu, ir jog mūsų “oficiališkas” organas ir “draugai” — šaltinis tikrojo internacionalo—vis dar nenukrypsta nuo tikrojo kelio.

Kad karė, tai karė visur. Netik pešasi beveik viso pasaulio tautos, netik eina didelė kova tarp Rusijos proletariato ir buržuazijos, ir bolševikų ir social-revoliucionierių, bet ir tarp mūsų lietuvių apsigyvenusių Amerikoje siaučia generalė karė. Pešasi kapsukiniai socialistai su nacionališkais socialistais už taktką; pešasi kaupiniai katalikai su kemėšniais klerikalais, už miliciją; pagaliaus pradėjo peštis šalčiaus (viso labo mokytojaus) tautininkai su širvidine kochorta, už ką, pakolkas dar negalima žinoti. Bet pešasi ir viskas. Kad karė, tai visur karė. Protingas žmogus, kurs nenori “kariauti,” šiandien yra priverstas rankas sudėjęs sėdėti ir nieko neveikti.

Šimkus irgi prabilo linkui šnipų. Apart kitų įdomybių randame, kad Alytienė SLA. raštinėj versdavo socialistų laikraščiuose tilpstančius straipsnius, etc. Bet Šimkus juos teisina: “nieks negali prirodyti, kad blogus norus būtų jie turėję.” Kas čia tau prirodys, ar ir vagis nakti per langą lipa su gerais norais sau. Bet kur buvo Strimaitis, kur buvo Račkauskas, — tas Račkauskas, kurs Kutras gaudė pas “Keleivį” ir Bagočiaus kanceliarijoje—kodel jis matydamas kas dedas Susivienijimo raštinėj, žiūrėjo per pirštus? Kodel namatė jis Alytienės ten pat, o Kutrą, net Bostone radó?

POEZIJA

MANO SVAJONĒS.

Mano svajonēs
Eilēms rašytos,
Kodel nerandat
Niekur sau vietas?

Rods iš giliausiu
Jausmu darytos,
Bet ritmo, rymo
Niekad neturit...

Jumis nekenčia
Mokyti žmonēs,
Eiliu rašėjai
Ne darbininkai.

Argi ir busit
Visada tokios,
Bemokslio žmogaus
Jūs atgiedotos?

Neperskaitytos
Eikit į svieta,
Gurbe redakcijos
Atrasit vieta.

žemės žiedas.

AR ATSIMENI?

(Skiriu J. S—čiui)

Ar atsimini laikus,
Kuomet rašėme raštus,
Studijuodavom tiesas...
Ar dainuodavom dainas

Toj žemoj tamsioj grintelėj,
Kur maži tamsūs langeliai
Balanomis užtaisyti,
Nedaug leisdavo matyti...

Atmeni tą paskutinę
Dainą mūsų draugiškumo,
Ką apžavėjo krutinę
Atjautomis laimingumo?...

Nors mus perskyrė likimas,
Nors skaitau aš ir dainuoju,
Bet jaunystės atminimas
Liekas nenuveikiamuoju!

žemės žiedas.

Aukos Karės Garbės Dievui.

BJAURI PASAKA.

Ką tik nemalonę pasaką skaičiau,
Kaip nekalta dvasios motina-mergelė
Auklėja sunelį... Štai vėliaus matau,
Jis kruvin's ant kryžiaus dreba kai
[šakelė...]

Jis dreba iš baimės, šaukiasi prie
[Dievo:
"Tėve, mano tėve! Kam mane
[apleidai?"]

Ir taip jisai mirė... Aš matau dar pieva,
Kur vyrai ir moters stov' galvas
[nuleidę...]

Auka kunigijos kančios skausmuos
[žuvo,

Kad nasrus prisotint pagiežos
[siaubuno!
Štai nauji fakirai, kaip anie ką buvo,
Ateina imt pelną iš kankinių kuno...

Gird', buvęs tai dievas pas mumis
[atėjęs
Ir miręs ant kryžiaus tarp kančių
[didžiausių,
Kad žmogų atpirkus iš velnio vergijos
Ir skurdžiams priruošus linksmybių
[gražiausių.

Tik pirm, neg linksmybes galėsi
[pasiekti—
Del kurių dievaitis ant kryžiaus
[merdėjo—
Šventiemsams fakirams tau reik jas
[patiekti
Sielonai ant žemės... Ir minios tikėjo!...
Inferiorus.

—o—

IR VĖL RUDUO.

Ir vėl ruduo atėjo,
Ir vėl gamta nuliudo,
Ir vėl šiaurinio vėjo
Medžiai paliesti, juda.

Ir vėl šalna pakando
Žydinčią lanką, gėlę,
Čiulbėtie jau nebando
Linksmoji lakštingėlė.

Ir vėl lapai pageltę
Ant drėgnos žemės krinta,
Ir vėl pajutę šaltį,
Paukščiai į pietus skrenda.

Ir vėl dangus paniuręs
Ir laukai aptilo,
Tik juodų varnų buris
Skraido, kranksi ant šilo.

Ir vėl dirvos nupliko
Vaisiai nyksta iš sodų,
Mano sieloj paliko
Ilgu, liudna, nuobodu....

Kainas Jr.

Kardo Spinduliai.

Meksikoj kunigams ir vyskupams dabar gana "liesus" laikai: stebukly kupčiams, sauvaliams, vergijos palai-kytojams, paleistuvystė ir sakramentų biznis pusėtinai aprubežiuotas, o tan-kliai net ir skurą savą paduoda žmo-nėms į kailį. Naujoji Meksikos konsti-tucija minykus pusėtinai pažabojo ir žmonės pradeda liuosiau alsuoti. Su-prantamas daiktas, kad minykai "pro-testuoja" ir šaukia gvalta. Vienok meksikiečiai buvo taip baisiai katalikų bažnyčios engiami per šimtmečius, kad sykį to šliaužuno kramę prispaudę jau nebepaleis. Eimanuoja ir papa, ir airių vyskupai ir net mūsų minykai. Bet katalikų hierachija Meksikoj "sėjo vėją," dabar "audrą pjaus." Lai mus kunigai savo įsiutime visada atmena Meksikos kunigų likimą!

"Draugo" redaktoriai parašė ir at-spauzdino labai įdomią apysaką iš savo pačios gyvenimo atsiminimų, po ant-tyliu: "Kaip Jonas su Petru Kiaules-ku." Tendencija tos alegorijos yra parodyti, jog tam darbui ponai redak-toriai geriau tiko, kaip dabar laikraštį redaguoti.

Kadel, anot kunigų, die-vas taip baisiai pyksta, jei kas užginčija jo buvimą ar-ba paabėjoja apie tai? Vie-toj siųst tokį į pragarą ir pridaryt jam smalos, tokiame netikeliui verčiaus apsireikš-tų ir darodytų, kad jis yra.

Senovėje dievas matomai buvo labai demokratiškas. Jis nužengdavo iš dangaus pranešt moterims, kad jos sulauks kudikių, pamokyt kaip reikia ožiuko mėsą virt, kokius kvartukus turi rabi-nai nešiot, kaip nobaž-nai paukščių žarnas valyt ir net kaip geriausiai kudikius, moteris ir senukus išskerst. Dabar kasžin kodel jis su-aristokrato: reikalą turi tik su savo agentais, o pap-rastiems žmonėms nė nepa-sirodo ir neapsireiškia.

Tula kunigų ex-gaspadinė brostvi-ninkų organe jieško džiabo—vienok ji nepaaiškina nė už ką senasis ją prava-

rė, nė kiek patirimo turi, nė kiek metų turi, nė savo paveikslo neįdėjo. Kat-ras iš kunigų "atsišauks" pas ją, neži-nodamas visų kvalifikacijų? O gal yra koki "second-hand" skrabuila? Tuom tarpu yra gražių parapijonkų iki valiai, o ir Worcesterio kunigų gas-padinių gimdytoja dar tebegyva.

Mūsų kunigai su savo papa (jie iš lenkiško jį vis dar "popiežium" tituo-luoja!) elgiasi taip, kaip šeškas su savo uodega: kiša ir smardina ją kur reikia ar nereikia. Štai minykų orga-nas šaukia: "Tegul visų šalių žmonės nubalsuoja, ar priimti popiežiaus pa-siulyimą." Jau nežiurint į naivišku-mą ir formos paikumą to "pasiulyji-mo", ims pasaulio žmonės ir atkreips atydą į koki ten Lombardijos ožkų melžėjo sapaliojimus! Kuomi katali-kų papa yra svarbesnis už tibetonų La-mą, arba konfucionistų, budistų, bra-manistų arba mohomedonų viršiausius kunigus? Jei pasaulis kreiptų į tokių "personų" pasiulyjimus domą, tai bu-tų atėjęs laikas visą pasaulį į pakvairi-lių namus uždaryti.

Ir Ahodas paėmė kardą ir įsmeigė jį į ka-raliaus pilvą ir purvas išėjo. (Teis. 3,21.32.)

Ar teko jums matyt kada nors cir-ke "klaunus", darančius paikų-pai-kliausius "triksus"? Jei taip, tad jūs matėt, kaip jiems savo gabumus rodant

net protingiausi žmonės nuoširdžiai juokėsi ir plojo! Taigi jei kada gir-dėsite paikų-paikiausia vėpeliuojant Račkų, Pakštą, Česnuliuką, Ramanau-skutį ar kitus davatkų "mokslinčius," nepikite, bet plokite ir juokitės, nes jie yra tik tai klaunai kunigų cirke.

Juozapo brostvininkų organo re-daktoriaus "širdis kraujais apsilieja" mat, kad net davatkų organo (Brook-lyno "Garso") redaktorių nepritaria vyčių "milicijai." Ir ar žinot, kas tą vi-są militarišką biznį kunigams sugadi-no ir net katalikiškų laikraščių redak-torių atvertė? Nagi "Keleivio" Mai-kis! O vienok randasi dar tokių soci-alistų, kurie Maikio nuopelnų nemato!

Minykas Maliauskas tarp Ameri-kos lietuvių katalikų praskleidė naują "filozofiją:" jei kas vištas pavagia, pri-sigeria kaip meitelis (nors ir tuoj po komunijos,) arba susipeša, tai vis "ci-cilikų darbai." Dabar Bučys ir Kemė-šis tą "mokslą" dar pazalatių; jei i-vatka susilaukia nasliedniko arba ra-žančiuota bobelka "išrunija" su pran-ciškuonuotu "burdingierium," tai ir gi "cicilikų kaltė."

Kun. Ezerskis, "Draugo" bendro-vės prezidentas, jau antras mėnuo savo lape garsina, jog "D" šėrų vertė bus numažinta nuo \$25 iki \$10. Ar ta ka-tastrofa nėra pasekme to, kad Ezers-kis buvo priverstas sugrąžinti Montvi-lui "užmirštus" \$50.00?

Girdėjome, jog Niagara Falls ku-nigų seime nutarta, kad jei kartais ar-chaniuolas Gabrieliūs atlankyto kunigų gospadinę su įdomia naujiena (kaip Marijai) ir atsiųstų gandrą (garnį), tai kaltę butinai reikia primest "cicili-kams," o jei ne, tai nors "cicilikų ap-tiekoriams," kurių "liekarstos nieko nemačyja."

Davatkų organo ("Garso") redak-torių apgailestauja, kad Montelloj du socialistu nužudė. Mes iki šiol vis mis-linome, kad davatkos ir jų patronai socialistų nemyli ir labai džiaugtųsi, kad visi socialistai sau sprandus nusi-suktų. Argi jau mes klydome, panie Kaupas?

...jimo
reikalų
antiems i
ietuviams
sulau-
gi ligonių.
Maskoli-
is to, kad
icicio mėn.)
rašų "No-
is "confis-
tai

Pamokslas Praloto Bimbos.

EVANGELIJA.

Vardan Dievo Tēvo, ir Sunaus, ir Dvasios Šventos. Amen.

Anā metā Jēzus Kristus użlipo ant kalno ir pasakē savo klausytojams sekantī spyčī: "Kada jūs pastninkaujate, neturite susiraukti kaip veidmainiai, nes jie nuleidžia, savo akis, kad žmones matytū juos pastninkaujant. Iš tiesos sakau jums, jie atēmē sau algā. Bet tu kad pasninkauji, mostyk savo galvā ir prausk savo burnā, kad žmonēs nesirodytum pastninkaujās, bet tik savo tēvui esančiam užslēptoje vietoje, ir tēvo Tēvas matās, paslēptus dāktus, atlygis tau tai regimai." (Mateušas 6: 16-18). Tokie yra žodžiai šios dienos Evangelijos šventos.

Vardan Dievo Tēvo ir Sunaus ir Dvasios Šventos. Amen.

Senai aš norėjau pakalbėti su jumis, mano mieli parapijonai, apie tą svarbū pasninkų klausimą. Kada mes pažiurime į šį pasaulį ir matome kiek nelaimingų silkių turi savo gyvastį aukauti, kiek cibullapių yra kas pėtnyčia ir kiekvieną vilija visai bereikalo suval-

goma, ir kiek niekuomi neprasikaltusios žuvys turi nukentēt dėl abelno žmonių pasileidimo ir griešnumo, mūsų širdis apsipila kraujais, skausmas suspaudžia krutinę, ir pasigailėjimo ašaros pradeda iš akių čiurkšlenti.

Tik pamislykite: kaip neužleis dievas ant žemės savo koronių, bado, maro, karės ir blusų, jei žmonės nenori jo įstatymų pildyti? Kaip nepyks viešpats Zebaot ant savo sutvėrimų, jei jie nemoka nė pasninkų atsakančiai užlaikyti?

Štai dievas sako: "kad jūs pastninkaujat, neturite susiraukti kaip veidmainiai." O žmonės ką daro? Valgydami žuvį arba kokį silkių rasalą su duona dažydami, tuojaus mąsto apie steiką su cebuliais ir keptoms bulvėmis, ir ēda susiraukę savo pasninkinį maistą, susiraukę taip, kad rodos velniuks jiems skurą lupa ir lupdamas actu šmeruoja. Ar tai nenuodēmē raukytis, ar tai neperžengimas Jėzaus įstatymų, kuriuos jis davē ant kalno sakydamas: nesiraukykite? Jėzus sako "veidmainiai nuleidžia akis, kad žmonės matytū juos pasninkaujant." Todel jei kurie

nenorite pragaro smaloj degti, aš šaukiu į jumis Jėzaus žodžiais: "Nenuleiskite akių ir nepasninkaukite žmonėms matant!" Nenuleiskite akių net pažiūrēt ką turite po nosia pietams, nes tuomi peržengsite įstatymą, kurį davē mūsų išganytojas. Nepasninkaukite, nežiurint koks didelis pasninkas arba vilija tai butų nors ir didžioji, pėtnyčia, kada jus mato žmonės. Visur, kur žmonės mato, kirskite lašinius ir spirgučius, nieko neatbodami, o jei norite pasninkauti tai įliskite kur nors į kertę ir ten pasninkaukite. Tokia yra valė atpirkėjo Jėzaus.

Toliau Kristus mūsų mokina kaip pasninkauti, nes jis tarē: "Bet tu kad pasninkauji, mostyk savo galvā ir prausk savo burnā." O jūs laidokai ką darote? Ar mostyjat galvā? Visai ne. Jūs nešat ją barberiui išmostyt, ir tai dar visiems matant, o moteris kad ir mostyja kartais pačios su koku tikslu tai daro, ar kaip kad Jėzus reikalauja, ar kad plauka gražiau stovētų ir žibētų? "Ir prauskite savo burnas!" šaukia Jėzus, o jūs ar klausote balso jo? Jei ir prausiate savo burnas, iš viršaus ir vidaus, tai vis ne su intencija pastninko, bet kad burna but švarėsnė ir gražesnė. Bet kokia nauda iš to mūsų atpirkėjui nuo Šėtono? Kas jam iš to, kad jumis mylės merginos, arba merginas vaikinai kada nusišvaksuojate savo galvas ir iškašerijate burnas? Viešpačiui mūsų Jėzui Kristui jus apieravojate kokios nors silkės galvā, kurią susiraukę ēdate, ir tai dar visiems matant!

"Nesirodykite žmonėms pastninkaujē, bet tik savo tēvui esančiam užslēptoj vietoj," sako sunus dievo. Todel ir aš sakau: pastninkaut eikite į užslēptas vietas, kur nieks kitas, kaip tik tose užslēptose vietose kiutantis dievas tegali matyt, o tada išpildysite valią dievo, ir jis džiaugsis, kad jūs esate geri vaikeliai.

"Bet kaip turime mes pastninkauti?" klausiat manęs. Aš atsakau jums Kristaus žodžiais: "Mostykite savo galvas ir prauskite savo burnas!" Bet kada yra sakoma "mostykite savo galvas," tai išganytojas nemano, kad jūs turite tepti savo plaukus. Galva nėra plaukai. Galva gali but plika. Todel šalin su plaukais, kurie yra ant gal-

(Pabaiga ant 9 pusl.)

Ablavas ant Slackerių.

(Filjatonas.)

Policijos viršininkas sušaukė kelis pilvotus, raudonomis nosimis policistus išsiėmė iš plačios burnos cigarą, išmetė iš užžando šmotą tabako ir tarė į stovinčius kaip bičių avilius policistus:

—Garbingi tėvynės sunys ir šalies apgynėjai. Kaip jums žinoma, daugelis svetimšalių nenori ginti mūsų brangios tėvynės ir taip gudriai mus apgavo, kad laike registracijos padavė tokius adresus, kur tušti lotai randasi. Už tokią biaurią apgavystę mes jus pasiųsim į karės frontą. Štai, vaikai, visų tų apgavikų pavardės. Eikite ir jieškokite, o suradę—nepaleiskite. Pristatykite man, gyvus ar mirusius.

Policistų lupos atkrito žemyn, pasirodė juodi dantis, veidai sudrebėjo, pilvai sukrutėjo ir iš gerklių išsiveržė kriokintis vienas balsas:

—Prisakymas bus išpildytas!...

Policistai iškrypavo pro duris lauk. Viršininkas atsisėdo, įsikando nučiulptą cigarą, vobuliavo, vobuliavo ir užmigo.

Staiga atsidarė duris ir, su trukšmu du policistai su penkiaais "slackeriais" įsiriti.

—Štai tie paukščiai, kurių, Tamsa, pasiuntei mus jieškoti.

—Gerai, gerai, mano sunau. Tu talentuotas esi ablavuose. Jau aš senai manau prisukti tau raudoną šniurėlį ant rankovės. Veskite artyn tuos išgamas—sukriokė viršininkas.

—Policistai sugrupavo prasikaltėlius prieš teisėją. Tas perbėgo visus savo užtukusioms kaip kurmio akim ir sukriokė:

—Kaip tu vadiniesi?...

—Džian Maknikel.

—Kaip drįsai taip apgaudinėti policiją. Padavei tokį adresą, kur tuščias lotas randasi. A?

—Jokios apgavystės tame nėra, nes aš ant to loto daug naktų praleidau. Pastaruoju laiku policistas nedavė ramybės, tai persikėliau pas fermerį į šieno kugius. Nors ir pavojinga pas fermerį nakvoti, bet puiki vieta ir niekas nebaderiuoja.

Viršininkas išsižiojo, cigaras iš-

krito ir letai paklausė:

—Tai tu neturi kitokios rezidencijos?

—No sar.

—Ar ateisi rytoj pas daktarą ant egzamino?

Jes un dyd.

—Gali eiti namon.

—Na, o kaip tavo pavardė?—švelniaus paklausė viršininkas.

—Pat Makmelin.

—Kokiu tai budu, tu padavei adresą, po kuriuom niekas negyvena tik šupuves tiltas randasi?

Kaizerio sostas darosi vis nesimagesniu.

—Tai mano rezidencija, kurią aš naudojuosi, kaip vasarnamių. Pastaruoju laiku pasirinko sau už garbę pasisavinti ant sargybos stovintis gardas ir aš priverstas buvau išsimufinti po vienos našlės stepsais, o adresą užmiršau, kad reikia permaintyti.

—Eik namon—braukdamas nuo kaktos prakaitą, prašnekėjo viršininkas.

Viršininkas užsidegė naują cigarą, paleido dumus aukštyn ir nenoroms prabilo.

—Kaip tavo pravardė?

—Alfonso Andželio.

—Kiek turi metų?

—Keturesdešimts penkis.

Eik namon, po velniais.

—Klaida buvo, ponas viršininkai—pridėjo du pirštu prie ausies ir kramtydamas tabaką, pasiaiškino policistas.

—Kaip tu vadiniesi?—paklausė ketvirtas.

—Džim Makfulin.

—Kodėl padavei tokį strytą, kurio nėra visame mieste?

—Kaipgi ne? Juk padaviau Freit stryt, kas reiškia Freitų stotį ir ten aš gyvenu jau du mėnesiai.

—Eik namon, o rytoj nueik pas daktarą ant egzamino. Padarysi?

—Šiur.

—Na, o tu, kaip vadiniesi?

—Džek Makmičel.

—Su kokiu mieriu padavei adresą kalėjimo?

—Mat čion įvyko nesusipratimas. Aš maniau papulti į tą kalėjimą, kurį padaviau registruodamasis, bet Tamsa pasiuntei į kito distrikto kalėjimą, tai juk čion ne mano fol.

—Traukis iš mano akių.

Areštantams išėjus, viršininkas, neramiai pradėjo vaikščioti po kambarį. Perėjo kelis kartus išilgai jį, atsuko link policistų ir tarė:

—Eikite ir pasakykite aniems, tegul eina gult ir negaudykite daugiau "slackerių," nes visų adresai yra teisingi.

Taip tai užsibaigė ablavas ant "slackerių."

Senas Vincas.

TAUTOS PRIEŠAI.

Brooklyno bobutė (nedaperų organas) kritikuoja socializmą todėl, kad Jurgis Gegužis Bostone pasistatė mūrą iš "raudonų plytų." Ir mes manome, kad toks pasielgimas yra lygus tautos išdavystei, bet pasiteiravę išgirdome, kad Gegužis buk vartojęs "tautišką kolorą," bet jis tapo suvaidžiotas dr. Basanavičiaus, kurs paskelbė, jog lietuvių vėliava buvusi ir esanti raudona. Manome, kad tą gėdą, kurią Gegužis ant visos tautos užtraukė su savo raudonų plytų namu, "V. L." redaktoriai: Norkus, Širvydas ir Gedminas nuplaus valgydami per septynes savaites "tautiškoj restauracijoje tautiškus kopustus."

Špicas.

Dievas ir Žydai.

Chicagos jerkalupių minykų organas štai kokią naujieną papasakojo mums bekalbėdamas apie senovės tautas ir tikėjimus: "Mat, tada tos tautos tikrojo Dievo nežinojo, užtat viena buvo prasimaniusi vieną stabą ir jį garbino, kita — kitą. Tik viena žydų tauta tepažino tikrąjį Dievą ir Jį garbino, nedarydama nė stabo, nė paveikslo."

Na, ir kodėl tie žydai taip pataikė ant "tikrojo dievo?" Kuomi jie buvo geresni už kitus, kad tas dievas, tikrasis štofas, apsireiškė jiems, o ne kitoms tautoms?

Žydai buvo daug paikesni, žiauresni, tamsesni, nešvaresni už desėtkus kitų tuolaikinių tautų: Chiniečių, Indusų, Persų, Babyloniečių, Assyriečių, Egiptiečių ir kitų. Ir kodėl visos tos kitos tautos, kurių daugelis taipgi negarbino jokių stabų (kaip tai šiandien katalikai daro klupčiodami prieš moliūsius ir medinius balvonus), bet garbino Tiesą (Tao), arba Brahma — Pradžiatį, arba Saule, taip negeros, o tų pačių katalikų pravardžiuojami žydai pataikė į "tikrąjį dievą," kaip pirštų į akį?

Puikus, ir geras, ir doras turbūt tas dievas, kurs sutvėręs "visą pasaulį ir visus žmones," o "apsireiškė" tik tai kokiai ten niekur nežinomai, niekuo neatsižymėjusiai ir neskaitlingai žydų tautelei, o visas kitas tautas — milijonus žmonių paliko jo mylestos šetono malonei.

Ar gali protingas žmogus tam tikėti?

Ar ne aišku, kad žydų dievas Jehovas yra toks mytas, kaip graikų Zeus, Egiptiečių Osiris, romėnų Jupiteris arba lietuvių Perkunas?

Historicus.

PATS MUŠA, PATS RĖKIA.

"Laisvė" rašo apie "Kardą": Užsipuldinėjimų ant socialistų nėra ir tame galima matyti progresą." Matomai ir Pruseika baigė lietuviškų diplomatų kursus, kad savo nuopelnais vainikuot kitus. Kada "Laisvė" pilna pravardžiavimų visų tų socialistų, kurie nesutinka su tų siauramanančių asmenų socialistų judėjimo taktika, tai ji kalba apie "Kardo" užsipuldinėji-

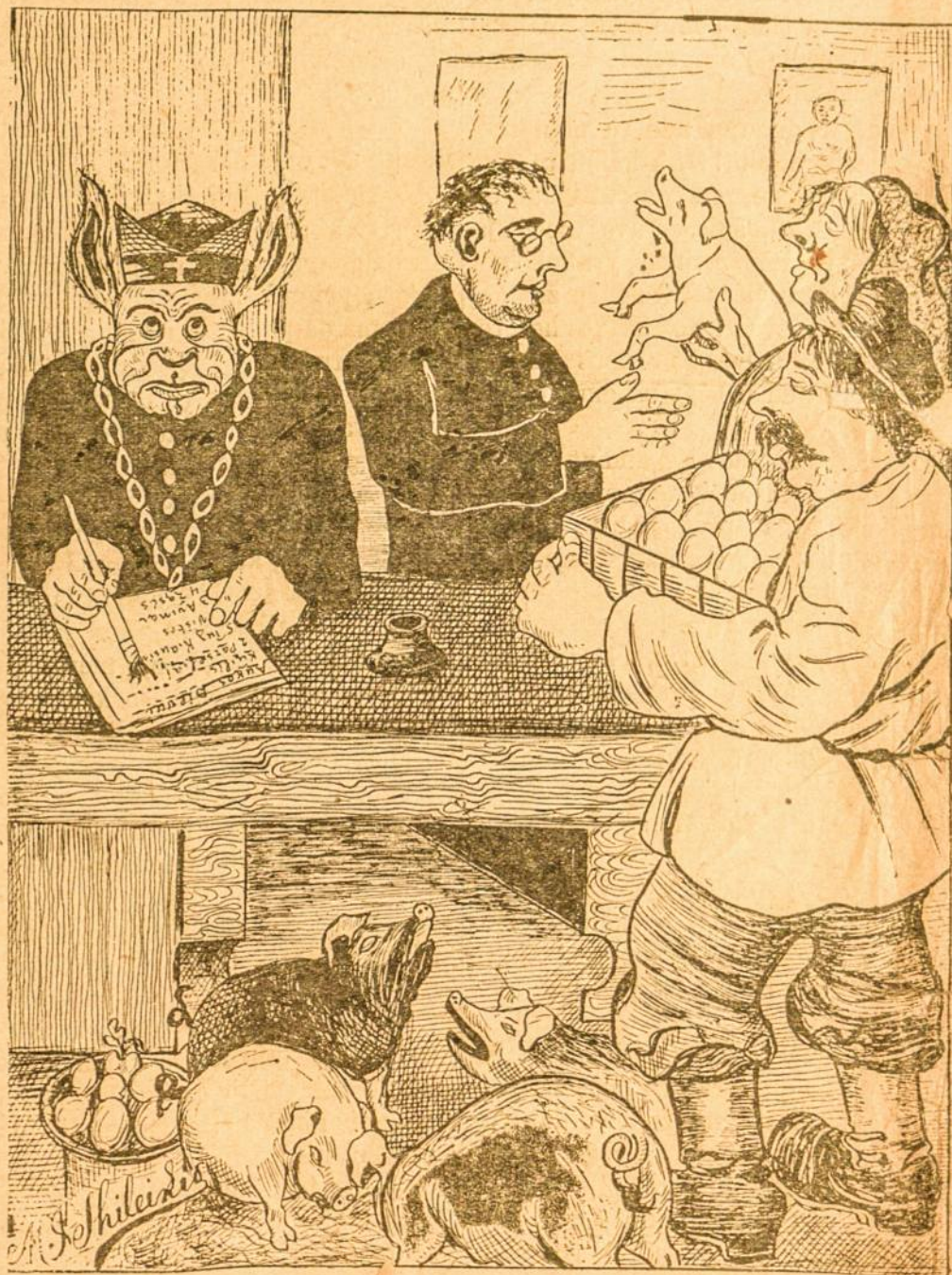
mus. "Kardui" Kapsukas, Šukys, Pruseika — Stasiulevičius, Grigaitis, Mishelsonas arba Pruselaitis; visi — brangūs didžios idėjos draugai. Kas "Kardui" nepatinka, tai tat, kad tuli mus "bolševikai" nebepatelpa po Raudonojo Paparčio su kitais draugais, kurie turi skirtingas pažiūras taktikoj, veikime. Kas jais yra — nebesinori aliejaus į gestančią ugnį bepilt. "Kardas" yra Socializmo ir socialistų draugas, ir labai apgailėstauja, kad revoliucijoniškojo proletariato papartis likos suterštas ergeliais siaurų frakcionistų, ir tuomi užtraukė negarbę visam judėjimui. Lai "Laisvė" tik padeda "Kardui" tą žaizdą užgydyt, o nedang-

sto "užmetinėjimais" savų silpnybių, "Kardas" "Laisvei" daugiau jų nebeprimins.

"DIDŽIUMA."

"Naujienos" imdamos ištrauką iš "V. L." apie "Socializmas prieš karę ir karės metą" — komentuoti pradeda: "Didžiuma 'V. L.' skaitytojų..." ir nu-gastauja, kad tie skaitytojai nebūt suklaidinti. Galime nuraminti "Naujienas," pranešdami jai, kad "Naujienos" turi mažiausiai du syk tiek šerinių, kiek "V. L." skaitytojų, todėl tos "didumos" suklaidinimas ir jos pasekės nebaisios.

Špicas.

Aukos Dievui.

Krizostomas, T. K.

MISIJOŠ

JONO ŠVENTJACKIO SU LAISVAMANIU.

Apie priežastį tvano.

—Gera dien, Šventjacki, o kaip šian dien dalykai stovi su tavo Šventu Raštu?

—Aukiau tavęs ateinant. Sakau, skaitant Šventą Raštą tau, gal susiprasi, gal gausi dvasios šventos įkvėpimą, mėsai bedievybę, liksi krikščioniui, prisidėsi prie išganingos Atpirkėjaus bažnyčios ir sekdamas jos šventą mokslą, praeilinsi nuo savęs rustybę Dievo. Ne, Dievas yra rustus ir teisingas, ir baidžia tuos, kurie prisakymus jo mindžioja.

—Kas tau daros, mano mielas Šventjacki. Kalbi kaip vyskupas. Ar pasigėrei, ar šiaip kokiū būdu panašu dvasios įkvėpimą apturėjai? Paaiškink man, meldžiu.

—Nereikalauju, kad tu man tuojaus blevizguotum! Aš kalbu tą, ką kalbėjo pranašai, matydami pasaulį einant pragaro keliais. Tavo netikėjimas, tavo piktžodžiavimas, yra toks pat kaip tas, kurs viešpatavo tarp žmonių tada, kada Dievas, kitos išeigos neturėdamas buvo priverstas visus žmonės išskandinti, kad užbėgt už akių jų nuololimui.

—Visus žmones išskandinti, sakai? Tas įdomu. Girdėjau aš apie tai, bet arčiau neturėjau progos su ta istorija susipažinti. Kaip ta katastrofa, palauk, vadinasi...

—Tvanas, patapas!

—Taip, Tvanas. Na, o ką tavo Raštas Šventas apie tą Tvaną kalba?

—Apie jį aš ir noriu paskaityt.

—Iš Biblijos?

—Taip.

—Gera, kurioj vietoj tas užrašyta?

—Pirmoj Mozes Knygoj (Genesis) Paskirimas 6. Taigi aš skaitau. Malonek kuomažiausiai mane pertraukti.

—Aiškumo dėlei vis pavelsi man žodį ikišt!

—"O žmonėms prasiplatinus ant žemės ir jiems dukterų užgimus, tai Dievo vaikai veizėjo ant žmonių dukterų kaip jos gražios buvo ir vedė sau už moteris, kurias iš jų norėjo."

—Palauk, Šventjacki, ką aš girdžiu. Skaitai "Dievo vaikai" įsimylėjo žmonių dukteris." Tas reiškia, kad

tas dievas danguje turėjo būrį jaunų bernaičių, savo vaikų, kurie kaip ir visi vaikinai įsimylėjo į žmoniškas merginas ir vedė jas už moteris.

—Aš nežinau kaip ten buvo, bet taip yra parašyta.

—Reiškia, kad mūsų kunigai, pasakodami mums apie "vienatinį Dievo sunų, Jėzų Kristų, jie meluoja?"

—Ką tu čia pradedi vėl bliuznyt?

—Ne bliuznyt, bet tu pats iš savo švento rašto ką tik skaitei apie "Dievo vaikus," taigi apart Jezaus, o gal dar ir prieš jį, Dievas turėjo daugiau vaikų, ir dar tokių, kurie pamatę ant žemės geltonplaukę arba andaroką, bėgiojo ir staipės kaip ožiukai prieš kopustus.

—Aš nežinau nė ką sakyt tau!... Leisk man toliau skaityti.

—Skaityk, jau, skaityk.

—"Tai sakė Ponas Dievas: žmonės jau daugiaus nenori mano dvasios pamokslą priimti, nesa jie kunas yra. Aš jiems da pakentėsiu šimtą ir dvidešimt metų."

—Na ir liogika to tavo Dievo! Jo paties vaikai iš dangaus nužengė gailioja žmonių mergaites, o Dievas pyksta ne ant savo vaikų už išvirkimą, bet ant žmonių, kuriuos jo vaikai užpuolė. Dievas barasi, kad jie iš kuno esą. O iš ko jis juos sutvėrė, ar gal iš surio? Ir yra pykti už ką: gal, kad jo vaikai norėjo ženyties su žmonių mergaitėmis, tai jiems ne nuodėmė, o kad žmonių mergaitės pasiduodavo Dievo vaikų norams, tai jis grąšina "pakentėsiąs" dar apie šimtą dvidešimt metų. Kodel tas Dievas tų savo ištvirkusių vaikų nesudraudė, o pyko ant savo sutvertų, silpnų žmonių?

—Leisk toliau skaityt, gal išsi aiškins.

—Varyk, varyk.

—"Ir buvo tuočės milžinai ant žemės. Nesa kaip Dievo vaikai apveisė žmonių dukteris ir vaikų iš jų sulaukė, stiprus ir garbės pilni žmonės iš jų ant žemės rados."

—Aha! Tad tie didvyriai buvo Dievo vaikų vaikai, taip sakant—nasliednikai...

—"Ir Dievui išvydus, kad žmonių

ant žemės piktybė baisiai didelė buvo, ir kad jų svajonės ir jų širdžių mintis visados tik piktos buvo, tai jis gailėjosi, jog ant žemės žmonės buvo sutvėręs ir rupinosi delto savo širdyje, ir tarė: aš žmones, kuriuos sutvėriau, išgaišinsiu nuo žemės, pradėjęs nuo žmonių iki galvijų, ir iki kirmėlių, ir paukščių po dangumi, nes aš gailiuos juos sutvėręs."

—Lukterėk biskutį, kad aš geriau dalyką suprasčiau. Dievas išvydo, kad žmonės ant žemės gyvendami pasileido, ir nutarė juos už tai išgaišinti. Bet kodel jis nepatėmyjo, kad tą pasileidimą ir piktumą paskleidė, jo, Dievo vaikai iš dangaus ir jo anukai, kurie buvo pusdieviai (iš tėvo pusės) ir pusžmonės (iš žmonių pusės). Taip kad šaltiniu visų blogybių buvo jo artimiausi giminaičiai: jo vaikai ir anukai. Kodel jis nenutarė jų išsmaugt, kodel tik žmones?

—Dievo vaikams, galbut, ne griekas nieko daryti, gal jie negali sugriešyt, o žmonėms nevalia tas.

—Reiškia, jei Dievo vaikai paleistuvauja su žmonių dukterimis, dievukams ne griekas, o mergaitėms baisus daiktas! Gerai. Bet už ką jis nutarė ir galvijus, kirminus ir paukščius išžudyti. Ar ir tie su Dievo vaikais griešyjo?

—Tu kalbi taip, kad aš kas sekundą laikiu, kad perkunas į mudu abudu trenks, ir del tavęs ir aš turėsiu pražut!

—Beje, matau, kad Dievas gailėjosi žmones sutvėręs. O kunigus girdėjau kalbant, kad Dievas esąs visagalis, visą žinąs, neatsimainantis. Ir štai tas visagalis Dievas sutvėrė žmones, kurie tiek velniui ir jo sunams tiko. Ar jis negalėjo sutvert tokių žmonių, kurie but buvę geri ir jam tikę. Tas viską žinantis Dievas pirmiau nežinojo, kad jo sutverti žmonės niekai, ir apie tą dasižinojo tik tada, kada pamatė savo sunus vakarais iš dangaus besnikinant žemės link ir ten besiglamonėjant su žmonių dukterimis. Tas neatsimainantis Dievas, pamatęs, kad neviskas eina taip kaip jis norėtų (nors galbut kad ir jis pats nežinojo ko jis

norėjo), gailėjosi ir nagus sau krimto, kaip Lietuvos ukininkas cigonui kumelę pardavęs. Koks kudikiškas pasirodo jūsų pasakiškas Dievas!

—O Jezau, kaip tu kalbi!

—Ir dar viens dalykas. Kunigai pasakoja mums, kad tas Dievas esąs tokia esybė, kuri neturi kuno ir randasi "visur ir kiekvienoj vietoj," o tu ką tik skaitei: "Tai jis gailėjosi, jog žmones buvo sutvėręs ir rupinosi dėl to savo širdyje." Matomai, kad tas Dievas turi ir širdį, ir dar kokią navatną širdį, kuri atlieka proto, smegenų darbą, nes jis "rupinosi savo širdyje." Kad jis turėjo širdį, tad jis, be abejonės, turėjo ir plaučius, ir kepenas, ir žarnas, ir skilvį, ir pilvą; reiškia, yra esybė su gyvųjų organais. Kaip toks Dievas, su kunu, gali rasti "visur ir ant kiekvienos vietos," pati elementarė fizika mokina mumis, kad du kunai negali užimti vienos ir tos pačios vietos.

—Aš žinau, kad ne tik tu, bet ir kad žmonės nusidėjo Dievui, ir Dievas nutarė juos išnaikinti, tai ir viskas.

—Aš žinau, kad ne tik tu, bea ir visi tikintieji žmonės netik kad nežino, bet ir bijosi žinot. — Nu ir kaip ten toliau buvo?

—Tu mane taip sunervavai, kad aš negaliu toliau nė skaityti. Tik tiek pasakyta likusioj dalyj to perskyrimo, kad Dievas nutarė žmones išnaikinti, o vienam iš žmonių, vardu Nojus, kuris buvo doras, liepė pabudavot arką, kurioj jis su savais ir gyvųjų veislė galėtų išsigelbėti.

—Ar Dievas ištikrųjų taip ir liepė?

—Nugi!

—Ir ten liepė Nojui pasislėpti

—Taigi. Nojui ir jo sunams su savo pačiomis ir liepė jiems visokių gyvulių pasiimt.

—Gera. Užsiženklint čionais, aš kitu syk ateisiu pas tave ir mudu skaitysiva toliau.

ŽYDŲ LEGENDOS.

Rabinas Rydins, kalbėdamas Liberal Society, State Universitete štai ką pasakė:

"Daugelis žmonių stengiasi užduot man neišrišamus klausimus. Pavyzdin, jie klausia manęs, kur gavo Kainas sau pačią. Aš atsakau jiems, kad tos apysakos rašytojas neapsižiūrėjęs

praleido svarbius dalykus. Jis visai neaprupino Adomo vaikų pačiomis. Todėl, kada Kainas užsimanė pačios—jis pasiėmė sau ir gana. Pasakos pirmoj Mozes Knygoj — Genesis — yra tiktai fantazija senovės žydų ir jos turi tik tokią pat vertę ir svarbą kaip senovės Graikų ir Romėnų mytologi-ja."

Suprantamas dalykas, kad Jehova ir Zeus ir Jupiteris yra fantazijos produktai, taip kaip Apollo ir Isis, arba Athena, Minerva ir Marija. Bet ar galima išaiškinti tokius dalykus mūsų Bučiams, Kemėšiams arba Rasputinams? Jiems ne teisybė ir ne tikroji istorija rupi, bet kaip nieko nedirbant iš kitų žmonių praktiku uždirbtų skatų lengvai pragyventi.

Jefta turėjo gražią dukterį ir jis ją labai mylėjo.

(Pabaiga nuo 5 pusl.)

vų viršaus ir periškadyja žmonėms pasiekti išganymą! Nusiraukite plaukus ir tepkite galvas. Tai yra išganytojaus žodžiai, žodžiai sunaus dievo, sunaus sutvertojaus dangaus, žemės ir visatos.

Bet kadangi visur randasi bedievių ir todėl nevysi išgirs tų stebuklingų išganytojaus žodžių, tai visiems mano ištikimiems parapijonams aš patariu paskleisti tarp tų bedievių mano dieviškų žodžių šaltinį "Kardą." Anie pamatę iš "Kardo" savo silpnynes, be abejonės altaracijoje budami pradės sau

čiupras rauti, o jausdami skaudėjimą ant sviežiai nurautos galvos, pradės ją mazgoti, ir tokiu budu išpildys valią dievo.

Kokiu budu galima but priversti juos platinti savo yvybmkcčičičičičiči juos plauti savo burnas—labiausiai tokius, kaip mešliukai, ramanauskučiai, pakštukai, rugšteliukai, račkučiai ar knežiukai—pakol kas žemiškų budu dar nėra, bet dangaus galybė gal kada norintiems ir jų dvasią apšvies. Amen.

"KARDO" APŽVALGA.

Daugelis "Kardo" skaitytojų kreipiasi į redakciją, klausdami jos nuomonės, reikalaudami jos straipsnių arba prisiųsdami savuosius reikale dabartinių ginčų dėl "Kovos" pozicijos ir taktikos. Dalyvauti tuose ginčuose mes atsisakome, nes mūsų diviza yra: "Darbininkai viso pasaulio vienykietės!" ir kas tą darbininkų vienybę ardo, kelia nereikalingus ginčus, susirinkimus paverčia į pamišėlių orgijas, pravardžiuoja socialistus ir jų agitatorius, ir pagal mūsų nuomonę, tie disorganizacijos ir nesusipratimų sėjikai—nežiurint, kad jie ir dangstos socialistų vardu arba užima organizacijoje kokias vietas—atlieka provokatorių (gal nejučioms!) darbą. Mes esame šalininkais socialistų organizacijoje tvarkos, sutikimo ir draugiškumo.

Tikietas į Dangų.

LOCA IN CAELUM ET DONA DOMUM
LECTOR "KARDAS".

Rex caelestis:

JAHOVA ET FILIUS

Serviens portae caelestae: PETRUM
ANNŌ DOMINI MCMXVII.

PASARGA: Su šiuo tikietu į dangų bus įleidžiami tik "Kardo" skaitytojai. Todėl, katrie po mirčiai norit dievo veidą paregėti, tuoj užsirašykite "Kardą." Tapęs "Kardo" skaitytoju, tapsi ir dangaus gyventoju. Už vieną dolerį į metus dangus užtikrintas "šiuur."

Šventas Petras.

MOKSLO IR TEISYBĒS LAPAS.

DIEVYSTĒ—TAI CHIMERA.

Tyra dvasia negali būt išmintinga, ir todėl garbinti dievišką išmintį, yra chimera. Idant buti išmintinga esybė, reikia turēt mintis, idėjas, geismus; o idant turēt mintis, idėjas ir geismus, mes turime turēt tam tikrus organus; o kad turēt organus, mes turime turēt kūną. Jausti, norėti, mylėti, neapkesiti, džiaugties arba rupinties—viskam tam yra reikalingas kūno organizmas, su smegenimis, nervų sistema, plakančia širdžia, jausmais. Dievas gi, anot teologų, to visko neturi, todėl jis, kaip tyra dvasia, nieko negali atjausti, žinoti, rupirties, nei džiaugties tuomi, kas dedasi pas mus ant žemės arba visoj materiališkoj visatoj. Dieviška išmintis, dieviškos idėjos, dieviškas pažiūros—gal kas pasakys—negali nieko bendro turėti su panašiais apsiareiškiais pas žmones. Dar geriau. Bet dalykams taip stovint, kaip gali žmonės teisti tas dieviškas pažiūras—blogas ar geras—protauti apie tas idėjas, arba gerbti tą išmintį? Tokiame atvejy mums prisieina teisti, protauti ir gerbti dalykas, apie kurį mes neturime jokios nuovokos. Gerbti dieviškos išminties galias pažiūras, ar tai nereikia garbinti tai, ko mes negalime teisti. Girti tas pačias pažiūras, ar tai nereikia girti nežinant ką ir kodėl? Garbinimas yra visada kudikių nežinės. Žmonės paprastai garbina ir meldžias prie to, ko jie negali suprasti; ko jie nežino.

Visos ypatybės, kuriomis teologija puošia dievą, yra kaip tik priešingas toms esencijoms, kokias jie mano pas tą dievą esant. Visos tos ypatybės yra suteikiamos dievui, visai netinka jam kaip esybei, kurį pati savo esencijoj netur nieko panašaus į žmogystę. Tiesa, jie mėgina surasti tą panašumą be saiko padidindami tas žmogaus ypatybes, kuriomis jie geidžia aprengti savo dievą,

jie užmeta jas tai begalinei dvasiai, ir nuo to laiko jau patįs negali to savo vaidentuvėse sutvėrto dievo besuprasti. Kokios yra pasekmės to sumaišymo žmogaus su dievu, tos teantrofijos? Lieka tik chimera, apie kurią negalima nieko pasakyti neprivertus tą pabuklą, kurio subudavojimui jie tiek vargo turėjo, išnykt.

Dante savo poemoj apie Rojų pasakoja mums, kaip dievystė pasirodė jam pavidale trijų ratelių, kurie sudarė orarykštę, kurios puikios parvos kilo viena iš kitos. Bet norėdamas palaikyti jos skaiščią šviesą, poetas matė tik savo veidą. Garbindamas dievą, žmogus garbina tik pats save.

Nereikia daug mąstyti, kad supratų, jog dievas negali turėti nė vienos žmogiškų ypatybių. Mūsų dorybės ir prakilnumai yra rezultatai mūsų temperamento aprubežiavimo. Ar dievas turi temperamentą? Mūsų gerosios ypatybės yra mūsų pasielgimai linkui tų, kurie mums arti. Dievas neturi nieko į save panašių; jis negyvena draugijoj. Jam nereikia to, nes jis visada yra linksmybėj, ir tos linksmybės nieks negali atmainyti. Todėl teologai turi pripažinti, kad dievas negali turėti to, ką mes vadiname dorybe. O kadangi jis nėra mūsų draugijos nariu, tai ir žmonės negali buti jam dori arba nedori. Jis yra visai iš kitos sferos.

Yra labai paiku daiktu tvirtinti, kad žmonių giminė buvo viso sutvėrimo tikslas. Žmonės, pasiputę patįs savo svarba, persistato sau, jog dievas tikslai juos ir jiems panašius tvėrė ir jis rupinosi ir rupinasi, kad jie buvo ir yra vieninteliai tikslu visatoš sutvėrimo ir tebėra vieninteliui dievo rūpesčio ir priežiūros ir atydos tikslu. Ant ko remiasi šita opinija? Pasirodo, štai ant ko: Žmogus yra vienintelė esybė, kuri turi išmintį suprasti dieviškumą ir su-

teikti jam priderančią garbę. Mums yra pasakojama, kad dievas sutvėręs pasaulį pats savo garbei, ir kad žmonių giminė buvo jo planan idėta todėl, kad būtų kam jį pagerbti. Bet jei tas yra taip, tai prisižiūrėjus arčiau į žmonių ar neišrodō, kad tas dievas to tikslo visai neatsiekē?

1. Pagal teologus, žmogui niekados nebutų galima pažinti savą dievą, ir tokiu budu žmonės visados pasiliktų nepergalimoj nežinėj apie jį.

2. Esybė, kuri neturi sau lygaus, negali atjausti garbės. Garbė gali kilti tik iš sulyginimo jo paties nuopelnų su nuopelnais kitų.

3. Jei dievas pats per save yra neišpasakytai linksmas ir užganėdintas patsai savimi, tai kam jam reikalingas jo silpnų sutvėrimų garbinimas?

4. Nežiurint ant visų jo darbų, dievas matomai nėra garbinamas. Anaipol, visi tikėjimai perstato jį mums kaip amžinai užpikusi. Juk kunigų visudidžiausis tikslas yra sutaikyti nusidėjusius, nedėkingus ir maištingus žmones su amžinai rustumi Dievu.

Kun. Jean Meslier.

JEZAUS NUŽUDYMAS.

Kun. Bučys tvirtina, kad Jezus neteisingai buvo nužudytas ("D." No. 189).

Ak Jėzaus nužudymą — anot katalikų—pranašavo pranašai šimtai metų prieš tą atsitikimą. Jo nužudymas buvo dievo supliantuotas atpirkti paties dievo parduotą pasaulį. Jei ji būtų nenužudę, anot katalikų—visi būtų eję velniop. Taigi nužudymas buvo teisingas, reikalingas ir išganingas.

Ar Bučys tik nemastō per skylutę pakaušy?

Špicas.

Apdumojimai ir Atlaidai

Kristus sykį neva sakęs Petruui: "Tu esi ta uola, ant tos uolės aš pastatysiu savo bažnyčią nei pragaro vartai nepergalės jos." Mes žinome, kad gyvūnai gali kovoti, net blusos ir tos veda tarp savęs karę. Bet kaip gali vartai, ar slenksčiai, ar lubos, ar grindys apskelbti karę kam, to tai nežinome.

Kodel dievas nenorėjo, kad Adomas ir Jieva valgytų nuo medžio pažinimo gero ir blogo ir medžio gyvasties. Ar ir jis jau bijojo apšvietos taip, kaip ir jo kunigai dabar kad bijo?

Kaip dievas rojui, taip ir jo agentai-kunigai čionai ant žemės saugoja medį pažinties, medį mokslo, kad tik žmonės nuo jo neparagautų, ir atkartoją dievo žodžius tartus Adomui: "Nevalgykite jo vaisių ir nepalietėkite jų, kad nenumirtumet."

Dievas paaiškino danguje, kodel jis nenori, kad žmonės valgytų vaisių nuo medžio pažinties: "Kad nesuvalgytų ir neliktų lygūs dievui, pažįstanti gerą ir blogą ir, kad negyventų amžinai." Ar ne su tuom tikslu ir kunigai draudžia žmones nuo mokslo: kad nepažintų ir neliktų tiek žinantys kaip kunigai?

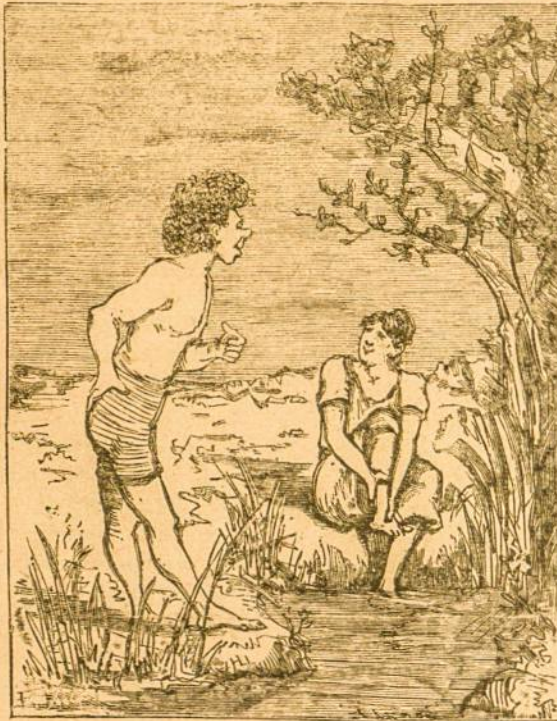
Visųdidžiausiu Jėzaus užsiėmimu ant žemės, buvo velnių vaikymas, o velniai už tai maloningai paliudyjo, kad jis yra dievo sunumi. Jei ne velnių liujimai, kokius kitus davadus turime mes, kad tas žydas staliorius buvo dievo sunumi?

Kas pasiduoda tokių žmonių valdžiai, kurį sakosi turį viršgamtinę galią, tas gyvenime turi tiek laisvės ir laimės, kiek žiurkė po katės valdžia.

Gešeftas, kurį kunigai daro iš dangaus, yra taip nešvarus, kad ir patį šėtoną pragare matydami tokius darbus turi nosį užsiimti.

Kur rasi tikrai protaujantį žmogų, kurs tikėtų, kad kraujas arba pinigai gali numalšinti rustybę dievo? Žydai senovėje avinus ir ožius skerdė, kad i-

tikti savo dievui. Pagaliaus, tas dievas kraują taip pamėgo, kad net savo sunaus kraujo užsimanė. Tik pastaraisiais laikais avinų, ožių ir žmonių kraujas yra pakeistas pinigais. Pinigais dievas yra permaldaujamas ir paperkamas,

Ir Samsonas mylėjo Sorek moterį vardu Delila. (Teis. 16,4.)

Dievas, kurį romiškai kunigai dabar garbina, apsireiškė tikrai žydams; nukursiems, nuvargusiems, niekuomi pasaulyje tada neatsižymėjusiems pabastoms, kurių protėviai per 400 metų prabuvo Egiptėnų vergijoje, ir kurie patį bėgo iš tos vergijos į Sinajaus pusčias. Jei tas dievas buvo visos žmonijos dievas, kodel tad jis buvo toks partiviškas žydėliams ir visai neatkreipė atydos į šimtus kitų tautų ir milijonus kitų žmonių?

Žaltys, buvęs gudriausias už visus žveris, kuriuos viešpats dievas sutvėręs taip sako Pirma Mozes Knyga ((Genesis) 3:1. Bet mums buvo pasakojama, kad velnias buvo pasivertęs į žaltį, o visi velniai buvo prasikaltę angelai. Tad kas buvo tas Jėvos suvadžiotojas: "gudriausias už visus žvėris žaltys," kaip Možis sako, ar "prasikaltęs angelas" kaip kunigai mokina?

Civilizacija nėra tikėjimo kudikis. Pakol tikėjimai viešpatavo ant žmonių, patol tamsybė, prietarai ir barbarizmas siautė ant žemės paviršiaus. Civilizacija pagimdė abejonę, o tirinėjimas laisvą mintį ir visokių dievų atmetimą.

Stiprios rankos, kojos ir galingos, sveikos mintys ant žemės yra daug daugiau pageidautinai dalykais, negu sparnukai po mirčiai.

Tikėjimiškai prietarai, kuriais žmonės persisunkia kudikystėje, taip kaip ir blogi papročiai: juos yra sunku išaugti.

Mąstyk pats. Neprisiimk viską už teisybę, ką tau tavo bobutė arba kunigas pripasakojo. Kam-gi tu savo protą turi, jei iti už tave mąsto ir protauja?

Jei dievas yra viską žinantis, galintis ir tobuliausias, tai k dėl tokių nėra žmogus, kurį jis sutvėrė į "save panašų"?

Velnias visada pasirodo esąs žmoniškesnis ir mielaširdingesnis už visokius dievus. Velnias niekad nepadovanoja pasaulio marų, badų, karėmis; velnias niekad neišžudė visos žmonijos, kaip žydų dievas padarė laike tvano; velnias niekad nepaskandino žmonijos skurde ir ašarose. Už tą viską mes turime padėkovoti tam dievui, kurio rustybės permaldavimui katedros ir altoriai yra statomi.

Ar dievas diegdamas medį pažinties gero ir blogo rojui ir apgyvendindamas ten Adomą ir Jieva nežinojo, kad juodu neiškentės to medžio vaisių neparagavę? Jei dievas žinojo, tad su kokių tikslu jis savo sutvėrimams kilpas taisė?

Pasinaudodami neva savo įtėkme danguje, kunigai pavertė daugybę žmonių į besiraitančius veidmainius ir sald-
liežuviuojančius bailius.

KORESPONDENCIJOS ARBA RAPORTAI PRALOTUI BIMBAI

CLINTON, IND. Turėjome savo rušies kunigišką jomarką. Atsibaladojo pas mumis "Reverend" Strazdas, "Doctor of Divinity" (kurį titulą jam turbūt suteikė kokios nors parapijonkos, o gal tie "studentai" kuriuos jis sakęs į tris mėnesius padarysias kunigais) ir Mikalauskas, kurs ir kielikus palikęs Cambridge, kitur zupės įieškot pasiskubino. Na, ir malė vyrai, pasimainydami, kad mums reikią parapijos, išganymo ir kunigo, ir kad be to mes Clintoniečiai labai apsunkinsime šetoną, ir jis nepaspės mumis į pragarą temti. Kada nekurie klausytojai pradėjo aiškinti, kad yra čionai airių bažnyčia ir jei kam vilnos užželia, tad "čiutabakis" visada gatavas patarnauti. Strazdas pradėjo verkdamas pasakoties, kaip jis esąs mokytas, kad jis dar tebėsas "29 metų kudikis," ir mokąs hipnotizuoti, ir todėl geriau žinąs kas yra reikalinga mums išganymui—geriau sakant, mums dolerių apvaldymui. Bet nė "hypnotizmas" negelbėjo, nes visi išsisirstė juokdamies, o kunigai "užhypnotizavo" tik šešetą girtuoklių ir desėtką davatkų.

Strazdas ir Mikalauskas daug protinčiau padarytų, kad su savo gešetu kraustyti kur nors trustinams kunigams konkurenciją varyt—į Pittsburgą, Chicago, Philadelphia, New Yorką, Detroitą, o ne įieškot mulkių mažose kolonijose, kur tokių mulkių, kaip patyrė pas mus, mažai.

Čiru-Čipt.

SIOUX CITY, IOWA. Kaip visur, taip ir pas mus, be stebuklų neapsieina. Štai mūs prabaščius Cebulės vieną ramų rytmetį užkandęs pusričiams dievo kuno, parėjęs namon pas Magdeleną (storblauzdę) pajautė gerklėję negerą smoką ir todėl sukrantė keletą česnakų, bet kad ir tas negelbėjo, tai nutarė gerklę išplaut—taip sakant disinfektuoti rugine ir byru. Susitikę viename mūsų Cebulio "sklode" kvietinis dievas, česnakai, miežinis byras ir ruginė (seven horse power—septynių arklių pajiegos) pradėjo tarp savęs revoliuciją arba "naminę karę" kelt, ir mūs Cebulis po vadovystę rupestingos Magdės parkrito ant divono ir ten pradėjo sapnuoti: Rodos Sioux City, kur ten slapta laikomas didelis lietuvių anarchistų susirinkimas, o jis, Cebulis, drąsiai nueina į tą "mitingą" išlaužia duris, įeina į vidų, visi anarchistai pamatę tokį ricorių nusigando, susitraukė į kertes kiuto, o jis savo cibulio — česnako — byrinio kvapu pripildęs anarchistų atmosferą, išgriebia iš pirmininko rankų kindžalą-durklą, kurį anas vartojo vietoj plaktuko, paliepė visiems anarchistams išsiskirstyt, ir jie galvas nuleidę išvaikščiojo. Neatsižvelgdamas į pavojų jis sudraskė anarchistų organizacijos susirinkimą.

Taip besapnuojant sutemo, ir tik kada

Magdė savo šaltas kojas prikišo prie Cibulio šlaunies, jis pabudo. Bet koks puikus tai sapnas buvo! Koks didvyriškas, koks garbingas!

Todel jį mūs Cibulis ir patalpino kaippo teisybę, vietiniam anglų "Journal."

Cibe-Cibe-Me.

LEWISTON, MAINE. Nesenai čionai atsibaladojo koks krepšelninkas—sakė esąs Valparaiso studentu—pavardė Rukšteliš. Nagi pasigyrė esąs kalbėtojas, ir mūs vyčiai ir baltrukai surengė jam "prakalbas." Prakalbose išsiaiškino tikrasis jų tikslas: tas vaikėzas tingi savo krepšėlį po stubas nešioti, todėl susiėmė žmones į svetainę, kad ten išuolyt visokius kunigus plepalus ir organus: minykų "Draugą," brostvininkų "Darbininką" ir davatkų. — Vaikėzas, bemokslis, piemenukas, pliauskė kas tik ant jo seilės užėjo: pludo socialistus, laisvamanius ir visus tuos, kurie po minyškų, kuniginių gspadininių ir kunigų sutona nelenda "mokslu" įieškoti. Niekurie ir socialistai pasirodė tokiais naiviškais, kad davinėjo klausimus tam piemeniukui. Bet pasirodė, jog vargšas nė skaityt nemoka: stenėjo, stenėjo, bet klausimų negalėjo perskaityt. Niekurie iš klausytojų sunervuoti tokioms balurų komedijomis, spjaudydami, supykę išėjo namon.

Kokį mokslą tas studentas turi, gali spręsti žmonės, kad ir štai iš kokio pasakymo prakalbose: "Katalikai buvo pirmutiniai pasaulio apšvietos skleidėjai." (Tą išsitarną pranešė ir ir "Darbininkas" No. 111.) Pamišlykit tik: tukstančiai metų pirm atsidimo žydų, kurie išmisliu dabartinį katalikų dievą, žmonės iš tamsos žengė šviesos link ir stengės apgalėti gamtos elementus. Kada katalikų Jezus dar danguj kačiukus už uodegų tebtasė, Egipte, Assirijoje, Babyonijoje, Chinijoje, indijoje ir kitur civilizacija jau žydėjo. Buvo tai tukstančiai metų prieš Kristų. Prieš Kristų buvo civilizacijos Graikijos ir Romos, ir tik krikščionybei, geriau sakant, katalikų jezuitizmui kilant, tos židinčios civilizacijos buvo nuslopintos minykų kopturo.

Aš sakau, tokiems "kalbėtojams" kaip Rukšteliš reikėtų su beržinę protą iš sėdomosios vietos į galvą atvaryt.

L...

MONTELLO, MASS.

Turbūt susipratimas tarp darbininkų nė vienam kitame mieste nėra taip pakilęs kaip tarp Montellos lietuvių: protingų, rimtų vyrų ir moterų čia yra, gal but, nemažiau kaip dešimt syk skaitlingesnė kolonijose. Jų veikimo vaisiai visur matyt: puikus tautiškas namas (vertės į \$30,000), knygynas, draugystės (beveik visos progresyvės), sis-

tematiški prelekcijų kursai, ir tam panašiai. Ne be to, kad tarp tokios visuomenės neatsirastų ir "grikštinių" veikėjų, kurie paleisdami šešis iš septynių proto stulpų ant vakacijų, jaučiasi dideliais "revoliucionieriais" esantįs. Tą revoliucionieriškumą potų vėjavaičių supranta skelbime boikoto "privatiškiems laikraščiams." Kadangi, anot patarlės: "paiko nieks neklausu," tai sumaišyta "privatiškus laikraščius" savotišku būdu išvaryt iš "biznio." Štai tulas kriaučiukas parašo korespondenciją į "Keleivį" apšmeižiančia savo kostumerius, ir atėjus jiems pas aną, rodo ir šydina iš jų. Anie įpykę paduoda "K." į teismą, teismas išteisina, bet byla kaštuoja apie \$500. Kitas "rycierių" beveik tokiu pat būdu ištraukė iš "Laisvės" apie \$700, o dabar vėl koks kvailys prirašė eiles šmeižto ant Bagočiaus į "Kovą," rodos regint vadindamas Bagočių skųst "Kovą" ir Sajungai ištrauk kelis šimtus. Tokius "veikėjus" draugystės ir kliubai rengiasi visai į savo tarpą nebeisileisti ir vieną syk padaryt galą "grikštiniams politikieriams." Bet juo tie durneliai strikulioja, juo "Keleivis," "Kardas," "Naujienos" ir "Laisvė" gauna daugiau pritarėjų ir skaitytojų, ir "šuns' balsas nein' į dangų."

Viens iš Jonų.

SO. MANCHESTER, CONN. Kunigėliams biznis visai slabnai einasi, ir jei nepasidarys stebuklai, tai neužilgo dievai ir sakramentai pradės pelėt, arba visai apkerpės. Štai pas mų kun. Ambortas iš Hartford turėjo prakalbas Tautos Fondo skyriui. Rėžė vyras iš peties, net nušilęs, per visą valandą ir "nuodugnai išaiškino tos įstaigos svarbą," ir po tam visam išaiškinimui ir darbui įsirašė net — vienas A. Balčiūnas, užsimokėdamas dolerį. Tokie tai tik vaisiai sunkios minyko procės.

Davatkos pas mumis rengiasi ant streiko prieš dievą. "Ka-gi"—sako jos—"daryt? Birbini, žmogus, ir birbini savo tuos poterus, o kaip nieko ekstra nėra, taip nėra. Švaploji, ir pailsti bešvaplodama 'nevesk mūs į pagundinimą,' o kaip pagunda užaina, taip užaina. Kitą syk net per patį pakilėjimą!"

Didžiausia bėda vargšėms, kad ablavas ant vyrų kasdien daros nepasekmingesnis. Todel vienos rengiasi važiuot į Staniukyno charemą, kitos pas Bučį į Sheboygan, o kitos galvoja, kaip čia rasti budas, kad likti tikrais žmonėmis.

Ciliukinis.

"Sveikatos Skyriaus" į šį numerį nesuspėjome įdėt.—Daktaras Senas Vincas suteikė puikių receptų senberniams, kunigų gspadinėms ir kitiems. Bus ateinančiam "Kardo" numery. Nepraleiskite jo.

Gromata Kun. Bimbai.

Šviesus Tėveli:—

Aš viernas tavo parapijonas, pastanavijau parašyti tau kelis žodelius:

Tegul bus pagarbintas Jėzus, su Tavo atsakymu — Amen. O dabar prašom praboti, kad aš Tau atsivožinau rašyti gromatą. Dabar aš tau turiu apzaiminti, kad ir aš nesu koks praščiokas, ba paeinu iš žemaičių Kalvarijos ir esu daug kartų mądęs šventame Cedrone. Mano motina buvo Sidlavos minyčka, o tėvas Varnių kliošto-rius zokoninkas. Aš mokinausi Kauno seminarijoje ir buvau gavęs ilgą dresę. Bet parvažiavus man į Sėdą ant vikeišino, susipažinau su ta gražiąja Magde, židikų klebono augintine, kuri baigė Petrapilio konservatoriją ir mudviem atsitiko nelaimė. Man atėmė ilgą sijoną ir turėjau runyti į Ameriką. Aš čia pasilikau dievobaimingu ir įstojau į vyčių kuopą. O dabar gavau "povyšenių," esu paskirtas nepraustaburnių pulko komandierium. Mano darbas yra paskirtas važinėti iš miesto į miestą ir sakyti žioplams prakalbas. Aš turiu išmislyti viską ant "cicilistų" ir bedievių ir juos visai išpaškudyt, už ką man riebiai apmoka. Dabar aš siunčiu Tau du čekius — vieną ant "Kataliko" vardo, o kitą ant Olszausko. Už Olszausko čekį nusipirk sau vyno, šnapso, cigarių ir aprėdyk gražiai savo gaspadinę. O likusius skiriu ant Tavo parapijos reikalų (jeigu tu jų turi).

"Kataliko" čekį skiriu pabažniams reikalams sekančiai: Visų pirmiausiai pasiųsk per telegramą tikietus į dangų kun. Schmidui ir kun. Macochui ir pasakyk, kad tai aš juos jiems užfundinu. O už likusius gi pinigų atlaikyk mišias calunavas už Tavo ir mano sveikatą. O dabar noriu Tave paklausti, ar tu dar daug tikietų turi į dangų? Ir ar Rusijos caras greit sugrįš ant sosto? Ką dabar kramolos malšintojai veikia?

Tavo ištikimas tarnas,

St. Nenarkis.

ATSAKYMAS:

Viską pilnai išpildau. Tik noriu patėmyti, kad kitą syk siųsdamas čekius siųstu- mei juos labiau matomus, nes kitaip aš savo šventais pirštais negaliu jų surast. Kaslink tikietų į dangų, tai turiu jų pakaktinai, tik visa bėda tame, kad karščių laiku mano komendiorai su savo meilutėmis, kaip tu Sėdoj su savo Ona, kur nors pauksnyj mieruoja akučių mėlynumą, o apie kandidatų skaitliaus prie dangiškių tikietų dauginimą nė nepamąsto.

Rusijos caras sugrįžtu ant sosto tuo- jaus, bet vargas jam, kad iš to sosto socia- listai sukūrė ugnelę ir bulves sau iškepė. Tai- gi, to sosto jau nebėra.

Kramolos malšintojai dabar ausis su- glaudę tyli ir stengiasi iš viso vieko kinkų drebėjimą sustabdyt. Šešias valandas ant dienos pasvenčia susipažinimui su raudona

spalva, o likusį laiką kramto sau nagus iš sielvartos, kad pirmiau nežinojo, jog caro dienos suskaičytos, nes ir jie tuomet būtų buvę revoliucionieriais.

Kun. Bimba.

Pavyzdys puikių laiškų.

"Prisiunčiu du doleriu, vieną pralotui Bimbai už organą, o antrą meldžiu su savo blagoslovenstvomis perduoti "Keleivio" redakcijai Džian Bambos reikalams."

W. Tylunas, Newark, N.J.

:o:

"Čionai rasite \$4.50, už kuriuos prisiųskite man "Kovą" ir "Laisvę" metams. Lin- kiu kun. Bimbai pasisekimo ir kuoilgiausių metų."

Marė Hentz, Wilburton, Okla.

:o:

Jei visi mano parapijonai išmokyti to- kius puikius laiškus rašinėti, tai pasaulis neužilgo būtų Rojaus prieangiu. Pamėgin- kite!

Kun. Bimba.

:o:

"Pagarbintas kun. Bimba! Neišmesk manęs iš savo šlovingos parapijos kny- gų. Mat dabar nespakainys laikai šiame sviete, o ir aš jame gyvenu. Kadangi svieto valdo- nai užsimanę turėt cirką ir sukurstę pasiun- tē vienus nuskurelius prieš kitus, kad šau- dytųsi, tai ir aš galiu į tą sukuri pakliuti, o kur tada man reiktų dingti be aštraus "Kardo?" Turėčiau valkiotis it žydo pan- taplis per amžius be dangaus. Todel čion doleris—ir aprupink mane geru, nauju "Kardu" visam metui. Tad. Samolaitis."

:o:

Kiekvienas parapijonas taip turėtų jau- sties, ir podraug savo kaimynus supažindint su neatbutinu "Kardo" reikalingumu.

Kun. Bimba.

Pranešimas Skaitytojams.

Kada "Kardas" buvo leidžiamas Wor- cesterio bendrovės, del susibėgusių aplinky- bių vienas numeris buvo apleistas. Kada "Kardą" paėmė "Laisvės Draugai," buvo paskelbta, kad tų worcesteriečių nelaiminga klaida bus atitaisyta. Šiuomi tai ir padaro- me. Nors "Kardo" No. 8 išėjo Rugsėjo (Sept.), šis No. 9 išeina spalio 5, o No. 10 išeis spalio 25. Tokiu budu skaitytojams neliksime kalti.

Prašytume skaitytojų ir agentų pasi- darbuoti del "Kardo." Karė, popieros ir darbininkų brangumas, vasaros karščiai — viskas susidėo taip, jog "Kardas" pats ne- apsimoka ir leidėjai turi dadėt. Bet tiki- mės, jog su pagalba draugų pergyvensime krizį, ir su Naujais Metais "Kardą" galėsi- me padidinti.

Draugai, pasidaruokite!

"Laisvės Draugai."

Rusijos Revoliucijos Paveikslas.

Ką tik aplaikėm labai puikų dabartinės Rusijos Revoliucijos paveikslą. Paveikslas perstato kaip caras nuginkluotas, traukiasi nuo sosto, retežiai sudraskyti, o garsūs re- voliucionieriai, kaip Čaikovski, Krapotkin, Breškovska ir liaudis su raudonomis vėlia- vomis stovi aplink sostą, ant kurio yra Lai- svė su koja užmynusi ant caro karunos. Pa- veikslas ant palituravotos popieros, net de- viniose spalvose, vertas dolerio. "Kardas" parduoda juos po 25c. Prisiųskite konverte kvoterį arba 25c. viencentines stampas, ir paveikslą tuoj gausite.

"KARDAS,,

251 Broadway,

So. Boston, Mass.

ŽINIOS, KURIOS YRA PRIIMNIOS KUN. BIMBOS ŠIRDŽIAI.

Mrs. A. Wisnesky iš Eureka, Utah., prisiunčia mums \$5.00 ir lieka pirmąja nare "Kardininkų" Garbės Legijono. Užrašė jai "Kardą" ant 10 metų ir taipgi ji gaus visas "Kardo" leidžiamas knygas per tą laiką do- vanai. Reiškia, apsišvietusi, susipratusi moteris padarė pradžią. Kardininkai, kas daugiau į "Kardininkų" garbės Legijoną?

Drg. Kaz. Brazavičius iš Kenosha, Wis., atsiuntė tris naujus skaitytojus su geria- siais linkėjimais.

Drg. Martin Judickas iš Painsdale, Mich., rašo: "Čion mano doleris, nes aš 'Kardą' myliu ir dėl jo nesigailiu. Stengiu- si ir kitus prikalbinti užsirašyt šviesos sklei- dėją, progreso kovos 'Kardą.'"

Toki dvasia yra prakilni, ir jei visi "Kardo" draugai taip sukrustų, tai po Nau- jų metų "Kardas" išeitų ne 16, bet 32 pus- lapių — reguliariškai. Pasidaruokite, kar- dininkai!

Drg. M. Balvich iš So. Akron, Ohio, ra- šo: "Jau buvau manęs neprenumeruoti dau- giau 'Kardo,' bet jūs nepaleidžiat manęs ir gana. Todel čion rasite mokestį."

Kelesdešimts panašių laiškų turime ir džiaugiamės, kad nežiurint nė šilto oro, "Kardo" draugai vis kruta ir dirba.

Pilnai pasitikime, kad su rudens oru kaip seni mūsų skaitytoai pradės atnaujinti savo prenumeratas, pasistengs gaut ir nau- jų draugų, kurie užsirašys "Kardą." Mat ir dolerinei vienai keliauti yra gana nuobodu, kada dvi ar trys kampanijoj traukia į admi- nistraciją, tai ir joms linksmiau ir mums jas pasveikinti smagiau.

"Kardo" Adm.

251 Broadway, So. Boston, Mass.

GERIAUSIAS IS VISU.

Prisiunčiu parapijinių padotų dalelę už save ir antrą už savo draugą, kurį nuo pa- klydimo kelio į tavo parapiją prirašau.

K. C. Bertulis, Livingston, Ill.

Tokie misijonieriai, kaip Bertulis, bus per mane aprupinti "box-seatais" danguje po dešinei dievo dukterų.

Kun. Bimba.

Svarbiausias Klerikalų Žmogus.

"Darbininkas" rašo: "Tada p. J. G. Miliauskas iš Pittsburg, Pa. tapo dabar vienu iš svarbiausių mūsų visuomenės žmonių, į kurį daugelio akys bus nukreiptos." Mat, Miliauckas klerikalų Tarybos suvažiavime likosi minykų išrinktas Tautos Fondo sekretorium ir našlių (davatų) ir našlaičių (jų vaikų) Fondo pirmininku.

Taigi ir mūsų akys likosi į Miliaucką nukreiptos, kad prisiziūrėjus arčiau į to "svarbiausio" kunigų pataikuno biografiją.

Ponas Miliauckas 1905 metuose dirbo Pittsburgo rynų dirbtuvėj ir buvo viens iš smarkiausių vietinių socialistų ir LSS. 6 kuopos palaikytojų. Vėliau per South Sidės vargoninko užtarimą jis gavo Union bankoj už pisorėlį ir del tulų menkniekių likos iš kuopos išbrauktu. Tada jis prisidėjo prie niezaležniko kunigo Dilonio, jo "bažnyčia" buvo po No. 40 South 22-nd st., kur dabar yra Ignoto knygų krautuvė. Su Diloniu jis susipyko dėl revoliucijos aukų: Dilonis norėjo, kad pinigai eitų šliupui, o jis — Lizdeikai. Dilonis savo draugą ir rėmėją išpludo savo "Spinduly," ir mūsų didvyris pradėjo šlietis prie kun. Sutkaičio, kol pagaliaus neperėjo dirbti į jo Politania banką.

Miliauckas nesenei dar Diloniui prie "mišių služyjo," o dabar žiurėkite: tautos vyras!

Ir buvęs socialistas, Dilonio geras klapčiukas,—šiandien "svarbiausias žmogus" pas klerikalus.

Gal kas parašys istoriją kito svarbaus žmogaus,—SLRKA sekretoriaus Mulevičiaus? Jis tas pats — Atholo veikėjas.

Iš tų faktų galite spręsti kaip stiprųs svietiškąją inteligentiją yra mūsų klerikalai. Amicus Miliauskiensis.

PROTAS IR IŠGANYMAS.

"V. L." redaktorius rašo apie vyčius ir juos pasižabot norinčius kunigus: "Ir ar galimas daiktas, kad vikrus, blaivas jaunikaitis, drąsiai ir šviesiai žiurintis gyveniman, atsiduotų į globą kokio nors kunigo su raudona nosimi."

Mūsų atsakymas yra "Nosary, never!"

Dabar mes paduosime ypatingą klausimą "V. L." "glaunajam" redaktoriui:

"Ir ar galimas daiktas, kad redaktorius, toks kytras, koks jis yra, galėtų likt dar kytresnis, sedėdamas ant metų savo pasamdytojų bažnyčios lovkų ir klausydamas pamokslų nepraustaburnio kunigo su raudoną nosimi, ir valgydamas dievą iš jo nešvarių nagų?"

Špicas.

Dievo atstovai "sunkiuose laikuose."

Geri ženklai.

Vyčiai, kurie pirmiau rodės esantįs nuolankiausi kunigų čebatlaižiai savo "Kongrese" parodė, jog ir pas juos yra, nors ir labai silpnas—plonutis, bet vis nugarkaulis! Kada kunigai jupas pasikėlę norėjo vyčiams tiesiog ant galvos užsisėst, tai šie pradėjo spardyties, ir spardyties taip, kad kunigėlių net sutonos iš piktumo pabalo.

Vyčiai, atminties, teisingą lietuvių priežodį: "Išileisk kiaulę į bažnyčią, tai ji ir ant altoriaus svinstvą padarys."

Vytis.

Išminties šaltiniai.

Jeigu kas pradeda išrodinėti mūsų lietuviškų kunigų tamsumą, bemoksliskumą, aroganciją, begėdiškumą, grubijoniškumą ir paiką troškimą vadovauti, tai jų "laikraščiuose" tuojaus pasirodo verksmai, kad socialistai ir laisvamaniai esą "nekultūriški."

Pasakyk asilui, kad jo ausis perilgos, asilas taipgi suriks, kad tai jo "garbės įžeidimas."

Vienok jei žioplumas būtų ženklų išminties, tai mūsų kunigai būtų Salamonais.

Špicas.

Riebiausias iš visų melų.

"Katalikų Bažnyčia niekada nemainė savo mokinimo. Ji ir nemainys, nes negali mainyti, kadangi ji visados buvo ir yra viena, ta pati, nemainoma." (Byčys "D." No. 189.)

Aš sakau, jei melas būtų turtų, tai Rockefelleris su savo milijardais prieš minyką Bučį išrodytų kaip badu mirštantis beturtis prieš milijonierių.

"Katalikų bažnyčia — neatmainoma!" Ar girdėjote jus tą naujieną?

Ta "bažnyčia" pirmiausiai buvo sueigomis maldinių, persekiojimų idėalistų, kuriais vadovavo presbyteriai. Linus buvo pirmuoju mums žinomu presbyteriu. Kunigai savinasi jį kaip "antrąjį (po Petru) popiežių." Paskui ta bažnyčia pavirto rinkiumi ascetikų-pustelninkų, kurie iš pasiutimo ir generališko piktumo, save kankindavo, badaudavo ir kuno sąnarius sau pjau-davo. Prie Konstantino bažnyčia virto politikos įrankiu, prie Loyolos gyvatiškų įntrigų įrankiu, prie Dominiko nežmoniškos inkvizicijos įstaiga, prie Borgijos ir Leono X kekšysčių lizdu. Jei kas jojo buvo neatmainoma, tai biznis, pasipinigavimas, simonizmas. Tas tai tęsiasi nuo anksčiausių bažnyčios dienų. Dabar bažnyčia virto paprasto mulkinimo įstaiga (bent pas lietuvičius.)

"Nemainoma!" Pirmiausia buvo tik viens dievas, paskui vienas dievas dviejuose asabose, pagaliaus trijose asabose. Atsirado vienas "sakramentas," paskui antras ir trečias, jau dabar yra net septini. Visoki šventi vandenys, relikvijos, hokus-pokus prie iš balvonų padaryto "altoriaus," nekaltos panelės papos neklaidingumai ir visoki paraliai —vis tai nauji išmisalai.

Kas yra toji bažnyčioj ištiesų nemainoma, tai jos kunigų godumas, begėdiškumas, ir absoliutiškas, pozityviškas, nė pragaro vartų ne civilizacijos nesulaužomas, nepergalimas—paikumas.

Historikus.

Mūsų lietuviški kunigai visai baidžia į bedievius išvirsti. Jie jau atmeta dievo galybę, maldų galybę, dvasios šventos užtarimus ir net šventųjų pagalbą, ir Lietuvos ir klerikalizmo išgelbėjimui reikalauja ginkluotų, išmuštrytų vyčių.

Dievas begalis.

Kun. Mockus išrodė pono dievo nesvarius darbelius. Taip sakant, parodė jo marškinius. Suprantamas dalykas, kad tas dievas (iš pasakų) paraudonavo iš gėdos.

Vienok Mockui jis nieko neišdrįsėta daryti. Turbut, bijos, kad Mockus dar daugiau jo kizulyščių į aikštę neišvilių. Bet užtai dievui į pagalbą šoko pakžindžiai airiai ir davatkų generolas Bučys.

Ar tie tabakininkai dievui bus veresni už Turkiją kaipo talkininkė kairiui, abejojame. Špicas.

DIEVAS BIJO BOTAGO BET MĖGSTA PYRAGUS.

"Darb." (no. 93) kerta tautininkams pamokslą: "Dievo medin nevaikyt su botagu, nes paskiau Jo iš ten

liberalams nepasiseks išprašyt ir su pyragu." Reiškia anot Kemėsio teologijos, paėmus gerą botagą jų Dievą galima kaip voverę net į medžio šakas nuvyti, ir jei tas vargšas nelabai įbaugintas, tai jį dar šiaip taip su ragaišiu galima iš ten išprašyti, bet neduok panelė švenčiausia jei jį botagu gerai įstrošina, tai gali ir galą gaut, nė pyragas iš medžio neišprašys.

Navatnas vienok tas jų Dievas, kaip sau norit. Bijo botago, lipa į medį, mėgsta pyragus.

"KARDO" REDAKCIJOJ RANDASI SEKANTI LAISKAI.

Priduokite teisingus antrašus, mes prisiūsime.

Alman, J. Cleveland, Ohio
Albinaitis, J. Terre Haute, Ind.
Bagdonas, J. Lewiston, Me.
Balčiūnas, V. Cleveland, Ohio.
Baraitis, G. Detroit, Mich.

Cenius, M. W. Akron, Ohio.
Galinauskas, K. Waltham, Mass.
Gudvilas, S. Clinton, Ohio.
Januška, L. Red Lodge, Mont.
Kašeikienė, M. Hudson, Mass.
Krisiūnas, R. Cleveland, Ohio.
Mažutavičius, F. A. Rockford, Ill.
Medeliukas, K. Steger, Ill.
Prussey, L. Kokadjo, Maine.
Prasčius Greenfield, Mass.
Rudauskas, V. So. Boston, Mass.
Shultz, J. Racine, Wis.
Savali, J. Detroit, Mich.
Skaistis, C. Springfield, Ill.
Snieska, Jos. Cleveland, Ohio.
Vilkas, E. Benld, Ill.
Waškis, P. Seattle, Wash.
Weliczkas, A. Rumford, Me.
Yodis, A. Philadelphia, Pa.
Yates, Chas. Friderick, Mich.
Žadeikis, F. Cicero, Ill.

SKAITYKIT IR PLATINKIT "KARDĄ."

"KARDO"

ADMINISTRACIJOJ
galima užsiprenumeruoti
sekančius laikraščius:

"KOVA"
Savaitinis

Kaina metams \$2.00.
Išeina Philadelphiaj, Pa.

"KELEIVIS"
Savaitinis

Kaina metams \$1.75c.
Išeina So. Boston, Mass.

"LAISVĖ"

Išeina 2 syk į savaitę
Kaina metams \$2.50.
Brooklyn, N. Y.

"NAUJIENOS"
Dieninis

Kaina metams \$5.00.
Išeina Chicago, Ill.

"RANKPELNIŠ"
Savaitinis

Kaina metams \$2.00.
Išeina Skotijoje.

Kiekvienas "Kardo" skaitytojas, kuris užsirašys pas mums virš minėtus laikraščius, gaus gražią dovaną knygomis.

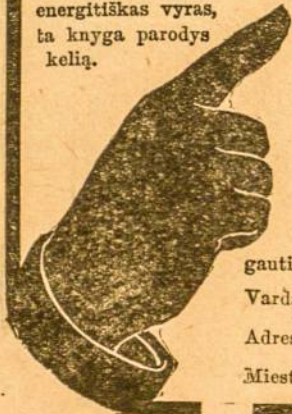
"KARDAS,"

251 Broadway,
So. Boston, Mass.

50,000 KNYGU

VISISKAI UŽ DYKĄ

Kožnas vyras turi pareikalauti umu laiku vieny iš tų Stebuklingų Knygų. Vyras, kurie mana alsivesti, vyrai ligoti, silpni, nerviški ir išnaikinti — vyrai negabi pri darbo ir ne galingi naudotis priimnomo gamtos — visi tie vyrai turi pareikalauti vieny iš tų didžios vertybes medikališkų knygų. Knyga ta pasakys kaip vyrai naikinti sava gyvastį, kaip jie įgauna ligas ir kaip jiems gali būti sugrąžinta sveikata, stiprumas ir spėkas trumpu laiku ir su mažais kaštais. Jeigu nori būti vyras tarp vyrų — stipras, resnas, energiškas vyras, ta knyga parodys kelią.

Dykai del Virusu

Kelias į Sveikatą,
Stiprumą ir Energiją.

pamokinių. Ji yra krautovė žinios ir talpina tikrai tokius daiktus, katrus kožnas vyras, jaunas ir senas, turtingas ir biednas, nevedęs ir vedęs, sergas ir sveikas, turi žinoti. Atmink, jog ta knyga yra absoliutiškai už dyką, užmokam pačią. Ant konvertos niera paduotas medikališkas vardas. Nieks ne gali žinoti kas ten yra, tik jius. Paduok sava vardą, pavardę ir adresą aiškei, atkirpk ir siusk tą Už Dyką Kupona.

Siusk Tą Už Dyką Knygos Kupona Šiandien.

DR. J. RUSSEL PRICE CO., L. 205, 208 N. Fifth Ave., Chicago.

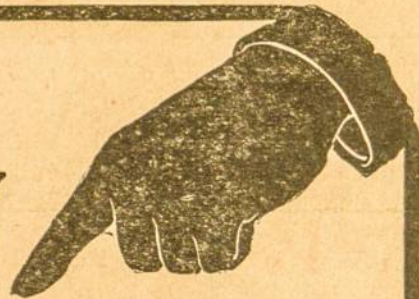
Godotinasai: — Aš esu užinteresuotas jūsų Už Dyką Knygos Pasiūlynimui ir norečiau gauti vieną iš tų knygų, umu laiku.

Vardas ir pavardė.....

Adresas.....

Miestas.....

Teigtas.....

Ar Esi Kankinamas

Sifilisų arba Užnuodijimų Kraujo, Triperijų, Pulavimų, Nusilpnėjimų Gyvybės, Užkrečiamais Ligais, Lytiškai Šlapinamais Organais, Dusulių, Negrumulavimų Vidurių, Prietvarkų, Slogomis, Hemoroidais, Reumatizmu, Pilvo, Jaknų, Puslės ir Inkstų Ligoms?

Ar turi skaudėjimus stenosose, sanariuose; galvos skaudėjimus; blogą apetitą; surugusį pilvą; atsiragėjimus; ar vemi; ar turi tulžies užpuolimus; apdengtą liežuvio; negerą kvapą; tamsius ratus po akių; ar negali miegoti; ar turi negerus sapnus? Ar esi nusilpnintas ir lengvai sujudintas; nerviškas, barningas ir arzus; pasargis ir visas sunykis iš ryto; nedrąsus ir šalinis nuo draugystės; nuliudys, priklaus ir nusiminęs? Musų knyga už dyką pasakys jums apie tuos daiktus aiškei ir lengvai kalboi teip, jog galesite suprasti jį ir naudotis jos patarimų ir

"KARDAS"

Illustrated Monthly Magazine of
Humor and satire.

Published by "Friends of Liberty"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

SUBSCRIPTION PER YEAR:

In the U. S. of N. A.\$1.00

In Canada and Europe\$1.25

Single copy 10c.

"KARDAS"

Ilustruotas Juokų bei Satyros mėnesinis žurnalas.

Leidžia "Laisvės Draugai"

251 Broadway, So. Boston, Mass.

PRENUMERATA METAMS:

Amerikoj\$1.00

Canadoj ir Europoj\$1.25

Pavienis num. 10c.

Entered as second-class matter April 25, 1917.
at post office at Boston, Mass. under the Act of
March 3, 1879.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGE-
MENT, CIRCULATION, ETC. REQUIRED BY
THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912,
Of "Kardas" published Monthly at Boston,
Mass., for October, 1917. State of Massachusetts,
County of Suffolk.

Before me, a Notary Public in and for the
State and county aforesaid, personally appeared
Mary Gruzinska, who, having been duly sworn
according to law, deposes and says that she is the
Manager of the "Kardas" and that the following is,
to the best of her knowledge and belief, a true
statement of the ownership, management (and if
a daily paper, the circulation), etc., of the afore-
said publication for the date shown in the above
caption, required by the Act of August 24, 1912,
embodied in action 443, Postal Laws and regula-
tions, printed of the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the pub-
lisher, editor, managing editor, and business
managers are:

Publishers: "Friends of Liberty," So. Boston,
Mass. Editor John Repshis, So. Boston, Mass.
Business Manager: Mary Gruzinska, So. Boston,
Mass.

2. That the owners are: (Give names and
addresses of individual owners, or, if a corporation,
give its name and the names and addresses of
stockholders owning or holding 1 per cent or more
of the total amount of stock.)

"Friends of Liberty," a voluntary association.
3. That the known bondholders, mortgagees,
and other security holders owning or holding 1 per
cent or more of total amount of bonds, mortga-
ges, or other securities are: (If there are none,
so state.)

None.
4. That the two paragraphs next above, giv-
ing the names of the owners, stockholders, and
security holders, if any, contain not only the list
of stockholders and security holders as they ap-
pear upon the books of the company but also, in
cases where the stockholder or security holder
appears upon the books of the company as trustee
or in any other fiduciary relation, the name of

the person or corporation for whom such trust
is acting, is given; also that the said two pa-
graphs contain statement embracing affiant's full
knowledge and belief as to the circumstances and
conditions under which stockholders and secur-
ity holders who do not appear upon the books of the
company as trustees, hold stock and securities in
a capacity other than that of a bona fide owner
and this affiant has no reason to believe that any
other person, association, or corporation has an
interest direct or indirect in the said stock, bonds
or other securities than as so stated by him.
Tions only.)

Mary Gruzinska Business Manager

Sworn to and subscribed before me this 1
day of October, 1917.

(Seal.) Fartunatus J. Bagocius
(My commission expires February 23, 1918)

Neišrištas tautos klausimas.

Iki šiol mes dar nematėme "Vienų
bėj Lietuvinkų" paaikškinimo, kai
ten buvo su jos sandarbininko ir tau-
tininkų šulo Auguno pastangom
vieni sykiu nužert nuo stalo septyn-
penus, ir tuomi didvyrišku darbu dar-
dyt, kad tautininkai yra užtektinai
stiprūs, ir todėl socialistai ir katalikai
turi eit su jais į bloką. Špicas.

RUSIJOS VALSTYBES BANKA.

(GOSUDARSTVENNAJA SBREGATELNAJA KASSA)

Yra tai atsakančiausi ir saugiausi vieta darbininkams
pasidėti savo sutaupytus centus dabartiniame laike.

Vietinės bankos ir ramiuose laikuose tankiai bankrutina, o
kultūvūlia pradės traukti Kongreso paskirtus bilijonus karėi,
jų padėjimas bus dar daug sunkesnis. Laikyti pinigų kišenių
arba namie skrynūtėj, tai bile kada gali pamesti arba kas nors
gali pavogti, o jei ir ne, tai gulės dykai, neužaus.

Rusijos Valstybės Bankoj pinigų saugumą gvarantuoja visi
buvusiojo caro ir monastyrų (kloštorių) nuosavybės ir kiti visi
Valstybės turtai: girios, kasyklos, geležinkeliai etc. Kad Rusija
bankrutytų, negali but nė kalbos, bet ir bankrutytus, tai tik sve-
timiams kapitalistam but riestai, o turintieje bankose netrotytų.

Rubliai dabaa yra labai pigus, tik po 20 centu, už 100 rublių
tik 20 dol., o už 1000 rub. tik 200 dol. Po kare rublius vėl pakils
iki 50 centų, ir pasidėjusieje puikiai uždibs. Pagaliaus rublius
Rusijoje vis pasilieka rubliu, nežiurint kokį jam kursą duoda Ame-
rikos arba kitų šalių kapitalistai.

Bankines knygetes iš Petrogrado arba Maskvos gauname į
tris-keturius mėnesius. Kada norėsite atsimti, nereiks ten važiuo-
ti, bet galėsite atsimti per mūsų arba kitų bankierių tarpininkystę
budami Amerikoj, Lietuvoj ar kur kitur.

Tukstasciams esame teisingai patarnavę, todėl siųskite pini-
gus per mums. Esame po kaucija ir priežiura Massachusett
Valstijos Bankų Departamento. Jūsų pinigų saugumas užtik-
rintas. Visuose piniginiuose reikaluose adrisuokite:

F. J. BAGOCIUS

253 BROADWAY.

SO. BOSTON, MASS.

KIEKVIENĄ DIENĄ

kada tukstančiai darbininkų išeina iš
fabrikų, juos pasitinka vaikai, parda-
vinėjantys pirmutinį ir didžiausią lie-
tuvų dienraštį Amerikoje "NAU-
JIENAS." Darbininkai perka ir skai-
to "NAUJIENAS."

"NAUJIENAS" taipgi skaito inte-
ligentai, biznieriiai ir profesionalai.

"NAUJIENAS" taipgi skaito mo-
teris, merginos ir jaunuomenė.

KODEL? TODEL KAD—

"NAUJIENOS" telpa kiekvieną
dieną daug naujienų, žinių iš karės,
iš viso pasaulio, politiškų, moksliškų,
apie moterų klausimą, apie jaunimo
reikalus. "NAUJIENOS" taipgi
telpa daug pajieškojimų giminių, pa-
jieškojimų darbų ir darbininkų.

Jūs gi gyvenate pertoli nuo Chi-
cagos, tai vaikai negali jums "NAU-
JIENU" parduoti. Todėl, tuojau
išpirkite Money Orderj ant \$5.00, o
"NAUJIENOS" ateis pas Jus į na-
mus per vienus metus KASDIEN!

O jeigu nenorėtumet tiek pinigų
paklot ant karto, tai prisiųskite Mo-
ney Orderj ant \$3.00, o gausite "NAU-
JIENAS" kasdien per pusę metų.

O jeigu nesitikitė nei pusę metų
ant svieto gyvent, tai, po šimto pyp-
kių, prisiųskite Money Orderj nors
ant \$1.75, o gausite "NAUJIENAS"
kasdien per tris mėnesius!

Kaip?! Sakote, nenorite katę maiše
pirti? Labai stebėtina! "NAU-
JIENOS" eina jau ketvirtį meto, jas
leidžia NAUJIENŲ BENDROVĖ-
darbo žmonės, nė koki ten pilvuzai ar
bankieriai, o Jūs dar su jomis neapsi-
pažinę! Tad tuojau siųskite mums
atvirutę, o gausite vieną numerį ant
pažiūrėjimo už dyka!

"NAUJIENOS"

1840 S. Halsted st.

Chicago, Ill.

1140829